

พื ม (พี) ค่ำ ำ
สำนักพิมพ์

แฟนรัก ยักษ์ จัดให้

แฟนไหนเลยจะแอบยลค่า
แฟนรัก...ที่เจ้ายักษ์จัดให้

แฟนพันธุ์

๑

ยักษ์ตัวสีฟ้าที่ออกมาจากตะเกียงทองเหลืองยิ้มร่าอยู่เหนือปราสาทซึ่งสร้างด้วยสถาปัตยกรรมแบบอินเดีย ช่างๆ มีชายหนุ่มหน้าคมแบบแขกนั่งอยู่บนพรมวิเศษ เขาโอบเอวคอดกิวของสาวน้อยซึ่งนั่งก้มหน้า แยมยิ้มอย่างเอียงอาย

ไม่มีใครไม่รู้จักพวกเขา...อาละดิน เจ้าหญิงจัสมิน และยักษ์สีฟ้าในตะเกียงวิเศษ ทั้งสามเป็นขวัญใจของผู้คนทั่วโลก แต่ไม่ใช่สำหรับเธอ แม่จะมีชื่อว่า 'มะลิ' อันเป็นความหมายเดียวกับ 'จัสมิน' ก็ตาม

มะลิมองปฏิทินประจำเดือนกุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นภาพจากการ์ตูนของวอลต์ดิสนีย์ เรื่อง 'อาละดินกับตะเกียงวิเศษ' ปฏิทินนี้เป็นของขวัญซึ่งพลั้งใจ หลานชายวัยเก้าขวบจับฉลากได้ในวันปีใหม่ที่โรงเรียน เด็กชายไม่ได้ปลานปล้มการ์ตูนซึ่งเขาบอกว่าเป็นของขวัญหญิง จึงไม่สนใจนำปฏิทินตั้งโต๊ะนี้มาใช้ มันวางอยู่ในตู้เก็บของซึ่งไม่มีใครใส่ใจ มะลิจึงขอมาใช้เพราะต้องการปฏิทินเพื่อจดเรื่องเฉพาะกิจเรื่องหนึ่งอยู่พอดี

หญิงสาวมองช่องสี่เหลี่ยมซึ่งแบ่งตามวันต่างๆ ในเดือนกุมภาพันธ์

มันถูกกาบาทด้วยปากกาสีส้มตั้งแต่วันที่ ๑ ไปจนถึงวันที่ ๘ เธอขบ
ริมฝีปาก ไล่สายตาไปยังวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ซึ่งยังคงเป็นช่องสี่เหลี่ยม
ว่างเปล่า หญิงสาวแค่นยิ้ม ก่อนจะขีดเครื่องหมายกากบาทลงไป

แต่วันที่ ๙ ของเดือนนี้แล้ว แต่นับได้ว่าเป็นวันที่ ๑๔ ที่ไม่มี... 'เฮา'

มะลิถอนหายใจ เบือนหน้าไปทางกระจกเงาเหนือโต๊ะเครื่องแป้ง ภาพ
ที่มองตอบมายังคงเป็นหญิงสาววัยยี่สิบแปดปีคนเดิม ซึ่งรวบผมมวย
หลวมๆ เม็ดให้เห็นวงหน้ารูปไข่ ผิวขาวอมชมพูตามธรรมชาติ ปรายจาก
เครื่องสำอาง เว้นเล็บก็แต่ครีมกันแดด เธอสวมเสื้อกล้ามรัดรูปสำหรับ
ออกกำลังกาย เผยให้เห็นไหล่ลาดมน และต้นแขนซึ่งมีมัดกล้ามเนื้อสวยงาม
สมกับเป็นครูสอนโยคะ

หญิงสาวสบตาตนเองในกระจก มันเป็นเรื่องที่โดดเด่นที่สุดบนใบหน้า
วันนี้ดวงตาขาววิคูเดิมกลับบวมช้ำอย่างคนที่มานการร้องไห้มาอย่างหนัก
แม้กระทั่งแวตาก็แห้งผาก ไร้ชีวิตชีวา

การจากไปของทัศนสรพราวความสุขไปจากชีวิตของเธอ เขาโยน...
หรือจะพูดให้ชัดกว่านั้นก็คือ เขาถีบเธอลงสู่ขุมมรก ให้ต้องทนทุกข์ทรมาน
ตั้งตายทั้งเป็น เธอไม่รู้ว่ามีชาติไหนจะพบความสุขอีกหรือไม่

หรือว่าเป็นอวสานของผู้หญิงในตระกูล ไม่มีใครสมหวังในความ
รัก เริ่มกันตั้งแต่ยายและมารดาผู้ล่วงลับ พวกท่านถูกผู้ชายอันเป็นที่รักทิ้ง
ไปหาหญิงอื่น ปล่อยให้แม่ลูกดูแลกันเองตามยถากรรม แล้วกันเกรว พี่สาว
คนโตก็รับคำสาปนั้นเป็นคนต่อมา เธอกลายเป็นคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว ทั้งที่คิด
ว่าเลือกสามีอย่างระมัดระวังที่สุดแล้วก็ตาม ขณะที่เดหลี พี่คนรอง ก็ต้อง
ยกเลิกการแต่งงานก่อนงานมงคลสมรสไม่กี่สัปดาห์ เพราะจับได้ว่าคู่หมั้น
นอกใจ

มะลิหันแก้มคำสาปอาถรรพ์ประจำตระกูลมาตลอด แต่เธอก็ยัง
ปลอบใจตนเองว่าผู้ชายที่ตนรักเคยเป็นเพื่อนร่วมคณะในมหาวิทยาลัย
ความเป็นเพื่อนน่าจะสำคัญเพียงพอที่จะทำให้ทัศนสรไม่หักหลังตน

แต่มันเกิดขึ้นจนได้!

เมื่อเธอคิดมาถึงตรงนี้ หน้าตาก็เริ่มหดโหล มะลิสูดหายใจลึกยาว เพื่อสงบสติอารมณ์ เธอใช้หลังมือปาดน้ำตาเมื่อเสียงเคาะประตูดังขึ้น ตามด้วยเสียงตะโกนของหลานชาย

“น้ำมะลิ แม่ให้มาบอกว่าเจ็ดโมงจะครึ่งแล้วครับ”

“จ๊ะ หน้าจะริบไปเดี๋ยวนี้แหละ”

เสียงหลานชายดังตึกๆ หายไปแล้ว มะลิตอนหายใจ...ถึงเวลาต้องออกไปพบผู้คนอีกแล้วสินะ ทั้งที่เธอไม่ม่แก่ใจจะเจอใคร

หญิงสาวตั้งกระดากหิซซู่มาตบหน้าตา หยิบแว่นกันแดดมาสวมปกปิดผิวใต้ดวงตาซึ่งเป็นรอยคล้ำอย่างคนนอนไม่หลับ เธอสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองในกระจกครั้งสุดท้าย คำว่าเสื่อแจ็กเกตบางๆ มาคลุมทับเสื้อกล้ามกับกางเกงเลกกิงแนบเนื้อ แล้วเดินเหยื่อยๆ ไปหยิบกระเป๋าใส่เสื่อโยคะคู่ใจก่อนจะออกไปจากห้อง

เสียงสุนัขเห่าหอนดังขึ้นทันทีที่หญิงสาวลงบันไดไปถึงชั้นล่าง ลุ่หยังพันธุ์ชิวาว่าสีขาวแถมลึ้นน้ำตาลอ่อนวิ่งกระดิกหางเข้ามาหา

“ฮู...เสียงๆ ลี อลละติน”

มะลียกนิ้วชี้แต่ขริมฝีปากพลางหันซ้ายแลขวาวอย่างระแวงระวัง มันหาได้หยุดเห่าไม่ เธอจึงรีบเขย่งปลายเท้าวิ่งผ่านห้องนั่งเล่น ภาวนาว่าอย่าได้เจอพี่สาวคนใด เนื่องจากยังไม่พร้อมเผชิญหน้า แม้จะรู้ว่าทั้งสองคงสังเกตเห็นความผิดปกติของตนมาตลอดหลายวัน

“มะลิ!”

เสียงเข้มๆ ทำให้เธอสะดุ้ง ครั้นมะลิหันไปจึงเห็นกันกราซึ่งผูกผ้ากันเนือน เดินออกมาจากห้องครัว

“ตื่นสายอีกแล้วเหอะมะ ถึงได้ไม่ลงมากินข้าวเช้า”

ดวงตาเข้มงวดของผู้เป็นที่เพ่งมองมาอย่างพิริงพิศเราะห้ มะลิลหลบตาบ ฝืนยิ้มรำเริง

“เมื่อคืนมะนอนตึกไปหน่อยคะ คงกินอะไรไม่ทันแล้ว ไปก่อนนะคะ”
พูดจบหญิงสาวก็รีบพุ่งตัวออกนอกห้อง ทว่าพี่สาวกลับดึงกระเป๋าใส่เสื้อโยคะไว้

“เดี๋ยวก่อน!”

“พี่กิน...มะรีบ” มะลิบอกเสียงอ่อย เผลอมองไปทางอื่นเมื่อพี่สาวเดินมาใกล้

“พี่รู้ แต่มะลิมีกระดิกน้ำ เอ้า! เอาไป จะได้ไม่ต้องไปซื้อน้ำให้เปลืองตังค์”

“ขอบคุณค่ะ”

มะลิยิ้มแพ้ย รับกระดิกน้ำมาถือไว้ จ้องมองพี่สาวผ่านแว่นตาดำอยู่ชั่วอึดใจ ดวงตาซึ่งสบตอมาเต็มไปด้วยความห่วงใยเหมือนที่เป็นมาเสมอ มีเรื่องราวมากมายที่เธออยากบอกพี่สาวผู้ทำหน้าที่เสมือนมารดาคนที่สอง นับตั้งแต่แม่ของพวกเธอล่วงลับไป...

“เป็นอะไร เธอไม่รีบแล้วสิ ใจ เดียวก็ไปสอนไม่ทันหรอก” แม่คำพูดจะเข้มงวด แต่แววตาและน้ำเสียงของกันเกรากลับอ่อนลง

“เอ่อ...คะ จินมะไปนะคะ”

กันเกราพยักหน้า ตบป่าน้องสาวเบาๆ ความอบอุ่นถ่ายทอดมาจากสัมผัสของพี่สาวจนน้ำตาของมะลิพานจะเอ่อคลอขึ้นมาอีกครั้ง เธอพิมพ์ปากกล่าวลา จัดใจหันหลัง เดินออกไปจากตัวบ้าน รู้ดีว่ากันเกรายังมองมา

ข้างนอกบ้าน มะลิหยุดชะงักเมื่อเห็นพี่สาวคนรองยืนนั่งรถคล้ายจะรออยู่ เดทลีสวมชุดทำงานซึ่งเป็นแพนด้าสูทสีดำกับรองเท้าส้นสูงสามนิ้ว แต่งหน้าอย่างประณีตทุกกระเบียดนิ้ว ดวงงาม แต่เข้มงวดสมกับเป็นเจ้าของแม่แห่งฝ่ายบุคคลของบริษัทชื่อดัง

หากกันเกราเปรียบเสมือนมารดาคนที่สอง เดทลียี่ก็คือมารดาคนที่สามผู้เข้มงวดไม่แพ้กัน ทั้งยังเป็นไม้เบื่อไม้เมากับทัตสร วงมาตลอดจนเกือบวางมวยกันหลายครั้ง มะลิจึงไม่กล้าเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พี่สาวฟัง เธอรู้ว่า

ทุกคนต้องดำเนินชีวิตสรรว ซึ่งเธอก็โง่งมพอที่จะรักเขาต่อไป และไม่ยากให้ใครมองชายหนุ่มว่าเป็นคนไม่ดี

“ขึ้นรถลิฟท์ไปส่ง” เดทลีหรือที่ตามองมาประหนึ่งจะให้เห็นสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายในใจแฉกแฉกกันแดด

“ไม่เป็นไรหรอกพี่หิลี มะเดินไปเองได้ แค่สวนใกล้ๆ บ้านเอง” มะลิแสร้งก้มหน้าก้มตามองกระตักน้ำ

“ก็เพราะใกล้นี่แหละ พี่ถึงจะไปส่ง”

“ไม่เป็นไรจริงๆ ค่ะ”

“ไม่เป็นไร หรือไม่อยากไป” คิ้วเรียวของพี่สาวขมวดมุ่น แหวดตาแสดงความน้อยใจ

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ...”

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นราวกับระเบิดจากสวรรค์มาช่วยชีวิต มะลิรีบหยิบโทรศัพท์ออกมาดู

“อู๊ย! เอ๊ะ! โทร... มา... ไม่รู้เรื่องงานรีเปล่า มะขอรับสายก่อนนะคะเจอกันคืนนี้ค่ะ”

หญิงสาวละล้าละลักบอกพี่สาวซึ่งมองตอบมาอย่างรู้ทัน เธอกดรับโทรศัพท์พร้อมกับสาวเท้าออกไปให้พ้นจากประตูรั้ว

“ฮัลโหล”

“แหม! ยายชะนีก้านยาว ฉันคิดว่าต้องรอไปถึงซาติหน้าชะแล้วันะยะกว่าหล่อนจะจกโทรศัพท์ขึ้นมาคุยกับฉัน”

เสียงหัวเราะระเบิดสะบั้งของอภีร์กษัตริย์ดังมาจากปลายสาย เธอเป็นทั้งเพื่อนสนิทและเพื่อนร่วมงานซึ่งนอนโยคะอยู่ในสตูดิโอเดียวกัน และเป็นคนเดียวที่เรียกเธอด้วยสมญานามนี้ ไม่ใช่เพราะมะลิตัวสูง แต่เธอเป็นคนรูปร่างบาง แขนงายาว ถ้าเธอไม่มีกล้ามเนื้อก็จะดูแก๊งๆ

“ฉันอยู่กับพี่หิลีนะ ขอโทษที” หญิงสาวเดินไปตามพุดพาทในซอยเล็กๆ อันร่มรื่นด้วยต้นไม้

“งั้นก็แล้วไป ไอ้ฉันก็กลัวว่าเธอถูกไอ้ทัชเหแล้วเลยตรอมใจจนคิดสั้นไปผูกคอตายได้ตั้งผักชี ว่าแต่เธอบอกพวกพี่ๆ รียัง ฮี”

“ยังเลย ฉันไม่รู้จะเริ่มยังไงดี” มะลิพูดเสียงอ่อย เธอหยุดยืนตรงหน้าปากซอย หันซ้ายขวามองถนนจนแน่ใจว่าไม่มีรถผ่านมา จึงข้ามถนนไปอีกฝั่งหนึ่งซึ่งเป็นสวนสาธารณะของหมู่บ้าน

“อู๊ย! มันจะยากอะไร ทล่อนก็แค่บอกพวกพี่เขาไปว่า ไอ้ทัชสรวบวงนรกนั้นมันทิ้งมะไปหาชะนีตัวอื่นแล้วละอะ ก็เท่านั้นเอง”

“ทัชไม่ได้อะไรคนอื่น”

“มันมีชัวร์ ไม่มั่วไหม ฉันเพิ่งรู้เมื่อเช้านี้แหละ”

น้ำเสียงมั่นใจของเพื่อนรักทำให้หัวใจของมะลิกระตุกวาบ มือที่ถือโทรศัพท์สั่นสะท้าน

“ไม่จริง...”

“จริงค่ะเพื่อน ชาวทอลสต็อกก็รักพี่กันให้แซ่ดเลยจ้า ไอ้ทัชเพิ่งควงชะนีปริศนาไปดินเนอร์ได้แสงจันทร์บนดาดฟ้าโรงแรมหรู” เขาบอกชื่อโรงแรมดังระดับหกดาว “ฉันกำลังลืบอยู่ว่าอีนึงนั้นมันเป็นใคร เธออ่อนแอแล้วกัน แต่ไม่ว่ามันจะเป็นใคร นี่ก็แสดงให้เห็นว่าเธอไม่ได้ทำอะไรผิด แล้วก็ไม่ได้ทำผิดมาตรฐาน มอก. ทำเทวที่ไอ้ทัชมันเอามาอ้างด้วย มันนั้นแหละสตรอว์เบอร์รี่แท้ อีพี อีทานจิก อีเรด มีคนใหม่เองก็บอกมาตรงๆ ลิวะ มาด่าว่าเพื่อนฉันต่ำกว่ามาตรฐานของมันได้ยังไง อู๊ย! อีเรดหลงทาง ลืมกำพืด”

หัวใจของมะลิเขย่าไหว เธอยกมือขึ้นปิดปากกันเสียงละอื้นไม่ให้หลุดรอดออกมาต่อหน้าผู้คนที่เดินขวักไขว่อยู่หน้าสวนสาธารณะ ดวงตาหลังแว่นกันแดดจ้องขึ้นจนหญิงสาวต้องกะพริบตาไล่สายตาที่รีนขึ้นขึ้นมาออกไปเสียงสุดน้ำมูกฟูตพืดตั้งประสานกับเสียงรถยนต์ซึ่งแล่นผ่านไปมาคันแล้วคันเล่า

“เฮ้ย...! ใจร้ายเธอ นี่เธออยู่ที่ไหนฮียายกำยานยาว” น้ำเสียงของเพื่อนรัก

รื้อนรณ

“สวนข้างบ้าน” มะลิสูดน้ำมูก พยายามควบคุมเสียงสุดความสามารถไม่ให้สั่นเครือ

“ว้าย ตายแล้ว! ฉันลืมไปเลยว่าเธอมีสอนตอนเช้านี้...ขอโทษๆ ฉันจะตบปาก ทำโทษตัวเองนะ”

“ไม่ต้องหรอก ฉันไม่เป็นไร ขอบใจเธอมากกว่าที่มาบอกข่าว” หญิงสาวได้ยินเสียงแหบแห้งของตนเอง

“ถึงอย่างนั้นฉันก็รู้สึกผิดนะ เราจะส่งพลังงานดีๆ ให้นักเรียนได้ยังไง ถ้าใจไม่พร้อม”

“เฮ้...เขาพูดถูก พลังงานบวกและลบเป็นเรื่องสำคัญสำหรับโยคะ มะลิลั่นสะอื้น

“อ๊วย เธอยังร้องให้อยู่ทำไมเนี่ย ฉันขอโทษ ถ้าทำได้ฉันจะวาร์ปไปหาเดี๋ยวนี้เลย”

“ขอบใจ ฉันไม่เป็นไรจริงๆ เธอช่วยฉันมาเยอะแล้ว เรื่องนี้ฉันต้องทำให้ให้ได้เอง แต่ตอนนี้ฉันต้องไปสอนแล้วละ สายแล้วอ๊ะอ๊ะ”

“โอเคๆ ลูๆ นะยายมะ วันนี้เธอเริ่มคลาสด้วยการให้นักเรียนทำปรารถนยามะก่อน หายใจเข้าๆ ออกๆ ไปสักพัก แล้วเธอก็ต้องทำด้วย จะได้สงบสติอารมณ์สักนิด ฉันไม่กวนแล้ว ไว้เจอกันที่สตูดิโอ ฉันจะรอกินข้าวไปจกส้มตำกัน มื้อนี้ฉันเลี้ยงเอง อานุกาพของปลาจ๋าจะทำให้เธอสดชื่นขึ้น”

มะลิรับคำเพียงสั้นๆ แล้วถอนหายใจ...จริงหรือที่หัตถ์รวงบอกเลิก เพราะมีเป้าหมายคือผู้หญิงคนใหม่...ผู้หญิงที่เหมาะสมกับมาตรฐานของเธอ แม้มะลิจะเคยสงสัยในข้อหืออยู่แล้ว แต่เธอก็เจ็บเหลือเกินเมื่อรู้ความจริง

“ครูมะลิ” หนึ่งในลูกศิษย์ซึ่งเป็นหญิงวัยเจ็ดสิบเศษมุ่งตรงมาพร้อมรอยยิ้มสดใส

“สวัสดีค่ะคุณบ๊า เราเข้าไปข้างในกันเถอะค่ะ” หญิงสาวรีบยกมือไหว้ เธอลุกถือจอบจูงมือหญิงชราเข้าไปในสวน ที่ซึ่งคนในหมู่บ้านไปรอเรียน

โยคะ อันเป็นกิจกรรมซึ่งกรรมการหมู่บ้านจัดขึ้น มะลิเป็นหนึ่งในครูที่มาสอนลัปดาห์ละสองครั้ง แม้จะไม่ได้รับค่าจ้างเท่ากับอัตราปกติของตน แต่เธอก็รับงานนี้เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์การสอน และจะได้เป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยให้คนแก่ได้มีกิจกรรมทำหลังเกษียณอายุ

เมื่อหญิงสาวเดินไปถึงสนามซึ่งใช้เสมือนห้องเรียน นึกเรียนรุ่นเดอะก็ยิ้มกว้างทักมาอย่างอบอุ่น เธอยิ้มตอบ...อย่างน้อยชีวิตของมะลิก็ไม่ได้เลวร้ายจนเกินไป

หญิงสาวสอนโยคะเสร็จในอีกกว่าชั่วโมงต่อมา ความสุขบนผืนเสื่อโยคะลดลงทีละน้อยเมื่อคำบอกเล่าของอิริยาวัตรผู้ลึกลับในหัว ก่อนที่ภาพเหตุการณ์ซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นไม่นานจะวนมาหลอกหลอน

‘มะลิ เราเลิกกันเถอะ!’

นั่นคือคำพูดของคนรักที่คบกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ในช่วงหลังๆ ที่ตรวจสอบแสดงความเป็นสามีและเห็นทาง จนกระทั่งสิบสี่วันก่อนเขานัดเธอออกไปพบหลังไม่ได้เจอกันมานานเพื่อกล่าวประโยคซึ่งทำให้เธอช็อกราวกับถูกฟ้าผ่ากลางศีรษะตอนกลางวันแสกๆ

‘อะ...ทำไม?’

‘เพราะเราคือที่ตรวจสอบไง’

มะลิมองหน้าคนรักอย่างไม่เข้าใจเลยแม้แต่นิดเดียว ชายหนุ่มมกลอกตาบน และถอนหายใจ

‘ตอนนี้ผู้ใหญ่จะดันทุรังให้เป็นพระเอกเบอร์หนึ่งของช่อง ฟ้ามีแฟนไม่ได้’

‘แต่ดาราคานอื่นเขาก็มีแฟนกันนี่ แหมยังเปิดเผยด้วย’

นี่คือสิ่งที่มะลิน้อยใจเสมอมา เธอเคยเห็นนักแสดงมากมายลงภาคคู่กับแฟนในโซเชียลมีเดีย หรือไม่ก็พาคนรักไปรับประทานอาหารนอกบ้าน ไปเที่ยว ไปออกงานต่างๆ เหมือนคู่รักปกติทั่วไป ขณะที่ที่ตรวจสอบกลับ

คบหาเธออย่างหลบๆ ซ่อนๆ ราวกับว่ามะลิไม่ได้เป็นคนรักของเขามาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย

แรกๆ หญิงสาวเข้าใจและสนับสนุนเขาทุกอย่างด้วยรู้ว่าทัตสรวงมีความฝันที่จะเข้าวงการบันเทิงมาตั้งแต่ก่อนเจอกับเขาจะตกลงเป็นแฟนกัน พูฉนิกร ผู้จัดการส่วนตัวในตอนนั้นพาชายหนุ่มไปแคสต์งานต่างๆ อยู่เป็นปีๆ แต่เขาก็พลาดเป็นส่วนใหญ่ ทุกครั้งมะลิคอยให้กำลังใจ แม่เธอจะรู้สึกแปลกๆ กับพูฉนิกรซึ่งดูไม่ค่อยชอบตนหนักและหวงเหวนทัตสรวงจนผิดปกติ

มะลียากจะโทษตนเองที่เป็นคนจุดประกายทัตสรวงว่าเขาอาจเหมาะกับการเป็นนักร้องมากกว่าการเป็นนายแบบหรือนักแสดง เพราะนั่นคือสิ่งที่ชายหนุ่มทำเสมอในยามว่าง ทัตสรวงจึงได้ตัดสินใจเข้าประกวดคัดเลือกนักร้องในรายการโทรทัศน์ชื่อดัง ซึ่งให้ผู้ชมส่งข้อความทางโทรศัพท์เพื่อโหวตเลือกผู้ชนะ พูฉนิกรมาทำความเข้าใจกับมะลิว่าเธอต้องไม่เปิดเผยเรื่องที่เป็นแฟนกับทัตสรวงด้วยเกรงว่าเขาจะเสียคะแนนโหวต หญิงสาวยอมตกลงเพราะรู้ว่านั่นคือความฝันของคนรัก

ทัตสรวงได้รับรางวัลชนะเลิศสมัยใจ มีฐานแฟนคลับจำนวนมาก และได้รับโอกาสให้ออกซิงเกิ้ลเพลง มีเพลงโด่งดังติดอันดับมากมาย ต่อมาเขาได้เล่นละครเวที แสดงละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ กลายเป็นศิลปินแถวหน้าในวงการบันเทิง มะลียินดีในความสำเร็จของชายหนุ่ม เธอทำตัวเป็นแฟนที่ดี คอยสนับสนุนและส่งเสริมเขา แม่เธอต้องอยู่ในยามีติ

มะลิไม่ได้คาดหวังให้ทัตสรวงโพสต์รูปคู่กับตนเองในอินสตาแกรม หรือให้เขาควงเธอออกงานต่างๆ ทรอก เธอปรารถนาแค่ได้ใช้ชีวิตปกติร่วมกับเขาเหมือนคนเป็นแฟนทั่วไปก็เท่านั้น ทว่าตั้งแต่ชายหนุ่มมีชื่อเสียง มะลิก็ไม่มีโอกาสได้ไปรับประทานอาหารนอกบ้าน หรือชมภาพยนตร์กับเขาสองต่อสองอีกเลย ทัตสรวงระมัดระวังตัวทุกฝีก้าว บางครั้งก็สร้างความน้อยใจให้แก่หญิงสาว แต่เมื่อเขาออกด้อนเนอร์จึงให้เธอเข้าใจ มะลิก็ใจอ่อนทุกครั้ง

ที่สาวทั้งสองคนรับรู้ถึงความน้อยใจของมะลิ และโกรธแค้น

ชายหนุ่มอย่างมาก หญิงสาวแก้ตัวให้หัตถ์สรวงเสมอ แม้เขาไม่มีเวลาให้เธอ เหมือนเก่า แต่พวกเขาก็ยังติดต่อกันทางโทรศัพท์ทุกวัน

ช่วงแรกๆ มะลิคร่ำเคร่งอยู่กับงานในบริษัทโฆษณาที่แสนกดดัน ประกอบกับเดทหลียกเลิกงานแต่งงานอย่างสายฟ้าแลบ ชีวิตของพี่สาว เลียศุภนีย์ คนเป็นน้องจึงใช้เวลาลอบไปเจตหลืออย่างเต็มที่ แม้กระทั่งตอนที่ พี่สาวชวนเธอไปสมัครเรียนโยคะที่สตูดิโอเล็กๆ ใกล้บ้าน

มะลิไม่คิดว่าตนเองจะค้นพบโลกใหม่ที่นี่ เธอได้พบกับความสุข อันแสนสงบบนผืนเสื่อ ทำให้ลืมชีวิตแห่งการต่อสู้พาดพิงกันในแวดวง ธุรกิจ หญิงสาวมุ่งมั่นในการศึกษาศาสตร์นี้ต่อไปอย่างจริงจัง จนถึงขั้นไป เรียนเป็นครูโยคะ และลาออกจากงานประจำมาสอนโยคะเป็นเรื่องเป็นราว จนถึงทุกวันนี้

และนี่ก็คือสิ่งที่หัตถ์สรวงไม่ชอบ

‘คนอื่นเปิดเผยเรื่องแฟนของพวกเรา แต่ไม่ใช่หัทซึ’ เขากล่าวกับเธอ ต่อมาในวันเดียวกันนั้น

‘ไม่ใช่ยังไง’

‘มะลิกี่รู้หึ่ ใครๆ ก็ยกให้หัทซึเป็นสามีแห่งชาติ หัทซึมีแฟนไม่ได้หรอก แต่ถ้าจะต้องมี ผู้หญิงคนนั้นก็ควรจะเหมาะสมกับหัทซึในทุกๆ อย่าง ชนิดที่ ...ไม่มีใครหน้าไหนมาหาข้อดีได้เลย’

ถามเองเธอหัวจดเท้าอย่างหึ่มะลิเห็นแล้วทั้งร้อนหนาว ทั้งหน้าชา ไม่คิดว่านี่จะเป็นสายตาของคนที่รักกัน

‘มะลิมิข้อดีตรงไหนเธอ ทำไมหัทซึถึงคิดว่าเราไม่เหมาะสมกัน’ เธอถามด้วยเสียงเบาหวือ

‘นี่มะลิไม่รู้ตัวเลยเธอ’

‘ไม่รู้ตัวว่าอะไร’

‘ก็ไม่รู้ตัวว่าเรากับเธอมันไม่เหมือนกัน เราคือหัตถ์สรวง แต่มะลิเป็น ...’

‘แค่อะไร’

หญิงสาวจำเสียงสั้นๆ ของตนเองได้ รวมถึงความรู้สึกกรวดร้าว ประหนึ่งถูกมือที่มองไม่เห็นมาขยำหัวใจ ทั้งๆ ที่รู้ว่าคำตอบจะต้องทำให้ใจสลาย แต่มีอะไรก็อย่ากรู้

‘เราเป็นแค่อะไรเธอหรือ’

‘หัตถ์สรวงชักไถล’

‘แค่ครูโยคะธรรมดาคนหนึ่ง เราต่างกันมากนะมะลิ’

หญิงสาวอุทาน ร่างชวนเซไปข้างหลัง ถ้าเป็นเมื่อก่อนหัตถ์สรวงต้องเข้ามาประคอง แต่ในตอนนั้นเขามองมาด้วยสายตาดำเย็นซา น้ำตาที่พร่างพรั่ง ไม่มีอิทธิพลต่อเขาอีกต่อไปแล้ว

‘เข้าใจรู้อย่างที่เราไม่เหมือนกันเลย ทั้งที่เป็นเบอร์หนึ่งที่อยู่ในสายตาของทุกคน หัตถ์ต้องเข้าสังคม ต้องเจอคนนั้นคนนี่ตลอดเวลา แต่ว่ามะลิเป็นคนธรรมดา แล้วก็ไปชอบออกไปไหนนอกบ้าน ไม่ชอบคนเยอะๆ ไม่มีคนรู้จัก ต่อให้เราคบกันต่อไป หัตถ์ก็มองไม่เห็นอนาคต ทั้งเลยคิดว่าควรจะบอกมะลิต่างๆ ว่าเราต่างคนต่างไปจะดีกว่า’

‘แต่เราเคยพูดถึงอนาคตที่จะมีร่วมกันไม่ใช่เธอ’ หญิงสาวเขย่าร่าง เขาด้วยน้ำตานองหน้า

‘เราไม่มีอนาคตร่วมกันอีกต่อไปแล้ว หัตถ์เสียใจด้วยนะมะลิ’ หัตถ์สรวงดึงมือเธอออก

‘มะลิไม่เข้าใจ’

‘มันเข้าใจได้ง่ายจะตาย ก็เพราะเราไม่เหมือนกันแล้ว’

‘ไม่เหมือนยังไง’

‘โธ่! พูดตั้งขนาดนี้แล้วยังไม่เข้าใจอีกเธอ’ หัตถ์สรวงกระแทกเสียง หญิงสาวส่ายศีรษะ มองผ่านม่านน้ำตาด้วยความลึกลับ

‘เรารักกันนะหัตถ์ เธอพูดเสียงกระซิบ’

‘รักเธอ...’ หัตถ์สรวงหัวเราะราวกับเป็นเรื่องตลกนักหนา ‘เมื่อก่อน

เราอาจจะเคยรักกัน แต่มันนานจนทัชจำอะไรไม่ได้แล้ว ตอนนั้นทัชไม่ได้รัก มะลิอีกแล้ว'

'ทำไม'

'ก็ไม่ได้รักแล้วไง' เขาพูดเสียงหัววน

'มันมาถึงจุดนี้ได้ยังไง มะลิทำอะไรผิดเธอ มะลิจะปรับปรุงตัวนะ ทัช ให้โอกาสมะลิแก้ตัวนะ อย่าเลิกกันเลย'

'มะลิไม่เข้าใจ' ทัชสรวนพ่นลมหายใจแรงๆ

'ใช่ มะลิไม่เข้าใจ มันเกิดอะไรขึ้นระหว่างเราเธอ อะไรที่ทัชบอกว่าเราไม่เหมือนกัน'

เขาถอนหายใจ ตะปบมือที่หัวไหล่ทั้งสองของเธอ จ้องมาด้วยสายตาขึงขัง

'ฟังให้ดีนะ ไอ้ที่มันไม่เหมือนกันก็คือตัวเรา เราสองคนต่างกันเกินไป โดยเฉพาะสังคมที่เราอยู่ มะลิไม่ได้อยู่ในสังคมเดียวกับทัช'

'สังคมอะไรอีกล่ะ'

'สังคมของคนทำงาน คนเก่งๆ ที่เป็นตัวท็อปของเมืองไทยไง เธอแค่ถ้าเชียร์ชห่าชื่อมะลิในอินเทอร์เน็ตก็ไม่มีใครหาเจอแล้ว'

'ทัชวัดความสำคัญของคน ด้วยการดูว่าเขามีชื่ออยู่ในอินเทอร์เน็ตหรือเปล่าเธอ' เธอแค้นหัวเราะ มองคนรักซึ่งคบกันมาถึงเก้าปีอย่างฝั่งเธอ สายตา

'ก็มันจำเป็น เขาเป็นว่า มะลิอยู่ต่ำกว่ามาตรฐานของทัช เสียใจด้วย'

นั่นคือประโยคท้ายๆ ที่ทัชสรวนบอกเธอ ประหนึ่งว่ามะลิเป็นผู้เข้าแข่งขันในเกมส์โชว์ที่พีธีกรตัดสินชะตาชีวิตว่า 'เสียใจด้วย คุณไม่ได้ไปต่อ' เธอรู้สึกคล้ายคล้ายคล้ำคลว่ามันเป็นประโยคเดียวกับที่ทัชสรวนเคยกล่าวกับพุมิกร

ชายหนุ่มตัดความสัมพันธ์กับพุมิกรไปเพียงชั่วข้ามคืน หลังได้รับคะแนนเสียงจากผู้ชมทางบ้านอย่างท่วมท้นให้เป็นผู้ได้รับรางวัลชนะเลิศ เขา

อ้างเหตุผลว่าต้องเซ็นสัญญา กับบริษัทต้นสังกัดซึ่งจัดการประกวด และคนที่ตัดสินใจมาเวทีนี้ก็คือตัวเขาเอง แสดงให้เห็นว่าอดีตผู้จัดการส่วนตัวทำงานต่ำกว่ามาตรฐาน ไม่ตอบโจทย์ของเขา ทั้งที่ผู้จัดการออกค่าใช้จ่ายให้ หัตถ์สรวงไปมากมายตลอดหลายปีที่ผ่านมา เขาเห็นแววมองมือใหม่ที่เชื้อใจ หัตถ์สรวงจนเกินไป ข้อตกลงทั้งหลายเป็นแค่สัญญาใจซึ่งปราศจากหลักฐาน มีเพียงใบเสร็จกับภาพถ่ายคู่กันที่อดีตผู้จัดการเอามาแจกกับนักข่าวจนเป็นเรื่องอื้อฉาวอยู่ตั้งหลายเดือน นอกจากนี้ยังมีแววมองคนก่อนหน้าผู้จัดการ ออกมาให้ข่าวว่าเคยถูกหัตถ์สรวงเดดหัวเขาทิ้งเพื่อไปหาผู้จัดการมาแล้ว

ตลอดมาผู้จัดการไม่ชอบหน้าเธอและพยายามกีดกันเธอกับหัตถ์สรวง เดทลิวีเคราะห์ว่าผู้จัดการหึงหวงต่างหาก เมื่อเกิดเรื่องอดีตผู้จัดการมาร้องให้ คร่ำครวญกับมะลิถึงบ้าน ตอนนั้นเธอส่งสารผู้จัดการ แต่ก็ต้องเข้าข้างแฟนหนุ่ม ในตอนนั้นมะลิเพิ่งเข้าใจความเลิบบิวต์ของเธอ เธอเพิ่งตระหนักชัดว่า หัตถ์สรวงมีข้ออ้างที่จะทิ้งคนคนหนึ่งไปหาอีกคนซึ่งมีผลประโยชน์สูงกว่าได้เสมอ โดยไม่รู้ลึกลับผิด

ในกรณีของมะลิ เขากลับโยนความผิดให้เธอ ทั้งที่เธอเองนั้นแหละ มีคนใหม่!

ครูโยคะสาวขบิรมิฝึกปาก น้ำตารินไหลอยู่หลังแว่นดำ เธอเจ็บใจที่แม่ หัตถ์สรวงจะใจร้าย แต่เธอก็ยังรักและคิดถึงเขาแทบทุกลมหายใจ ทั้งยังพร้อมจะยกโทษให้เขาหากชายหนุ่มต้องการกลับมา

เก้าปีที่คบกันมานานเท่าอายุของหลานชาย มะลิเคยชินกับชีวิตที่มี หัตถ์สรวง แต่เพียงแค่วันที่ไม่มีเขา ก็ช่างทรมาณราวกับอยู่ในขุมนรก ไม่มีการติดต่อใดๆ แม้เธอจะเฟียโทร. หรือส่งข้อความไปหา หัตถ์สรวงหายไปจากชีวิตประหนึ่งว่าเขาได้ตายไปแล้ว

เธอจะใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างไร ในเมื่อผู้ชายซึ่งเป็นความสุขของตนได้จากไปเสียแล้ว

เสียงบีบแตรจากรถยนต์บนถนนทำให้มะลิได้สติ เธอก็ก้าวลิ้นหน้าตา

เดินกลับไปที่บ้าน ตั้งใจว่าจะร้องไห้ให้สมใจ แต่ยังไม่ทันจะได้เปิดประตูบ้าน รถมือเตอร์ไซค์คันหนึ่งก็ปราดมาจอดข้างๆ

บุรุษไปรษณีย์ร่างใหญ่ราวกับยักษ์ปักหลั่นสวมเสื้อแจ็กเกตสีแดงดำ ของไปรษณีย์ไทย ยืนก่อกองกระดาษใบหนึ่งให้ มีอะไรบางอย่างที่ทำให้เขาไม่เหมือนบุรุษไปรษณีย์ทั่วไป เมื่อเขาเปิดหน้ากากรวมก้นหือกออก มะลิ จึงเห็นใบหน้าเข้มๆ ของคนเชื้อสายแขก

“อีนี่ของคุณนายจำครับ” เขายืนก่อกองสีเหลี่ยมขนาดย่อมมาให้

ไม่รู้ว่าเธอตาผาดไปหรือไม่ที่เห็นประกายสีทองแวบอยู่รอบกล่อง แต่เพียงเธอกะพริบตา มันก็หายไป

“ของฉันหรือคะ” เธอหันหน้า รู้ตัวอีกทีก็ยืนเมื่อมีรับมันมาถึงไฉไลแล้ว “ใช่จ๊ะ”

เขารู้ได้อย่างไรว่าเป็นของเธอ ทหญิงสาวเห็นชื่อของตนเองเด่นหราอยู่บนกล่อง แต่ไม่มีชื่อผู้ส่ง

“ขอบคุณค่ะ” มะลิลย่นหัวคิ้ว

“ด้วยความยินดีจ้า” หน้ากลมอูมยิ้มกว้างจนเห็นฟันสีขาวมุกตัดกับผิวสีเข้ม

หญิงสาวผินยิ้มไม่ไว้ใจบุรุษไปรษณีย์แปลกหน้าซึ่งพูดด้วยสำเนียงแปลกๆ เธอรีบเปิดประตูบ้าน แต่ได้ยินเสียงกระแอมจากเขา

“คุณนายจำ”

“คะ” มะลิหันกลับไปมองด้วยความระแวง

“ไม่มีใครเอาความสุขไปจากใครได้หรอกนะจ๊ะ ความสุขมีอยู่รอบตัวทุกคน ขอเพียงแต่คุณนายจำรู้วิธีที่จะหามันให้เจอ ก็จะมีมีความสุขอีกครึ่งได้แน่นอนจ๊ะ”

“เอ๊ะ!”

เขาขยิบตาให้ สตาร์ทเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์

“หวังว่าของในกล่องจะช่วยให้คุณนายจำได้พบกับความสุขอีกครึ่ง”

นงจี๊”

“หมายความว่ายังไง...เดี๋ยวลืมน!”

เธอเรียก แท้เขปิตมอเตอร์ไซด์จากไปเสียแล้ว มะลิวิ่งตามไปไม่ทัน ...เขาเป็นใครกันแน่ ดวงตาคมกริบที่มองมาราวกับรู้จักเธอดี

มะลิก็มองร่องรอยเดี๋ยวของบุรุษไปรษณีย์ปริศนาที่เหลืออยู่ในมือของเธอ ทึ่งงงสาวรีบเกาะกล่องพัสดุ และเห็นวัตถุกลมๆ ถูกห่อด้วยพลาสติกกันกระแทก เธอฉีกพลาสติกออกอย่างรวดเร็ว จนเหลือแต่สิ่งที้อยู่ภายใน

คิ้วเรียวขมวดมุ่น เมื่อเธอสบตากลมโตคู่หนึ่งที่ย่องแป้วตอบบมาเหนือดวงตาคู่ นั้นมีขนตางอนยาวสามเส้น มันสวมหน้ากากคาดตาสีดำ ตัดกับสีผิวสีชมพู เธอเลื่อนสายตาดำลงมาที่จุมูกสีชมพูๆ ไปจนถึงปีกค้างคาวสีดำซึ่งโผล่ขึ้นตรงกลางหลังของร่างกลมป้อม

มันคือหมู หรือจะเรียกให้ถูกต้องก็คือ กระปุกหมูอมสินที่แต่งตัวคล้ายมนุษย์ค้างคาว มันทำจากกระเบื้อง มีช่องใส่เหรียญอยู่ตรงกลางระหว่างปีกทั้งสอง ความหนักและเสียงกริ้งกริ้งทำให้เธอลองเขย่าดู...มีเหรียญอยู่ข้างในด้วยหรือ

กระปุกอมสินหมูปินเก่าๆ เนี่ยนะ...ใครอุตริส่งมาให้เธอกัน

๒

ครู่ใหญ่แล้วที่มะลิสบตากลมแฉิวของเจ้าหมู่ออมสิน ท่ามกลางเสียงเท้าของเจ้าสุนัขตัวน้อย

“เสียบเถอะอาละดิน เต็มก็ตื่นกันหมดทั้งบ้านหรอก”

ไม่ได้ผล อาละดินยังคงเท้า แยกเขี้ยวขู่ สลับกับกระดิกหาง และกระโดดไปมาอยู่รอบตัวเธอกับกระปุกออมสินหมูบิน

“แกคงสงสัยเหมือนกันสินะว่าใครส่งมา”

มะลิพิมพ์้า ได้ยินอาละดินเท้าโส่งตอบมาราวกับรู้ความ ทหญิงสาวหมุนกระปุกออมสินไปรอบๆ อย่างพินิจพิจารณา ได้ยินเสียงกระทบกันของวัตถุที่อยู่ภายใน สันนิษฐานว่าเป็นเศษสวดงัด

ใครกันนะส่งกระปุกออมสินให้แล้วมาให้ สภาพของมันค่อนข้างดี ถ้าไม่นับรอยเปื้อนบนปลายปีกข้างซ้าย รอยเขี่ยตรงกันกลมๆ และสีตุ๋นๆ ของกระเบื้อง ซึ่งบ่งบอกอายุของมันว่าไม่ใช่ของที่ทำขึ้นใหม่ๆ

น่ากลัวชะมัด! ถ้าข้างในไม่ใช่เหรียญเงินเล่า...หญิงสาวบ่นหน้าด้วยความหวาดเสียว...หรือเธอควรจะหุบมันให้แตกไปเสียเลย จะได้รู้ว่าคืออะไร

อยู่ข้างใน

มะลิเมื่อกระปุกขึ้นเหนือหัว ตั้งใจจะทุ้มลงกับพื้น แต่เมื่อแยกหน้ามอง ก็เห็นสายตาแว่ววอนขอชีวิตของเจ้าหนู...ให้ตายเถอะ เธอต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ที่เห็นว่ามันน่าสงสาร

ตั้งแต่ได้กระปุกออกมาเมื่อเช้า มะลิก็เพียรหาคำตอบว่าใครเป็นคนส่งมา หญิงสาวสอบถามสำนักงานไปรษณีย์ที่รับผิดชอบเขตบ้านของเธอ ไม่มีใครรู้จักกับรูขโมยไปรษณีย์ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาดังที่เธอเห็นเมื่อเช้าแม้แต่คนเดียว ครั้นหญิงสาวตรวจสอบเลขทะเบียนการส่งของตามที่ระบุบนกล่อง ก็ไม่ปรากฏเลขดังกล่าวในระบบของไปรษณีย์ไทย อีกทั้งพนักงานยังไม่สามารถให้คำตอบเรื่องที่มาของพัสดุดังกล่าวได้

มะลิไล่ถามเพื่อนทุกคนที่มีความเป็นไปได้ว่าอาจจะอุตริสังของประหลาดเช่นนี้มาแกลัง เริ่มตั้งแต่เอมิกรีย์ ซึ่งถึงกับสาบานต่อหน้าคำชั่ววูปลาร้าครึกที่พวกเธอร่วมกันรับประทานตอนกลางวันที่ เธอไม่รู้ไม่เห็นใดๆ หากไปเปิด ขอให้ห้องเสีย มะลิจึงส่งข้อความทางโปรแกรมไลน์ไปถามหัตถ์รวง เธอไม่ตอบ ทั้งยังไม่อ่านข้อความอีกด้วย

แล้วเธอจะรู้ได้อย่างไรว่าใครส่งมันมา และทำเพื่ออะไร

เสียงเคาะประตูดังขึ้น อารยะดินเปลี่ยนเป้าหมายใหม่ไปตะกายประตู ด้วยท่าทางตื่นเต้นเหมือนรู้ดีว่าใครมา มะลิเองก็รู้ หญิงสาวสูดหายใจรวบรวมความกล้า เปิดประตู แล้วผืนยิ้มให้พี่สาวทั้งสอง

“ขอพี่เข้าไปหน่อยได้มั๊ย” ก้นเกราเอ่ย

“ค่ะ” มะลิเปิดประตูกว้างขึ้น รู้ดีว่าตนไม่อาจซื้อเวลาได้อีกต่อไป

อารยะดินกระดิกหางให้ผู้มาใหม่ มันเดินนำเข้ามาในห้อง ตั้งหน้าตั้งตาเพ่าเจ้าหนูออกมาที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานอีกครั้ง

“เฝ้าอะไรอารยะดิน” เดทลีย์อุ้มเจ้าหนูน้อยขึ้นมาพร้อมกับกัมมอบบนโต๊ะทำงาน “กระปุกออกมาสินี่นา เธอหยุดกระปุกเลียนแบบหลานรีนี่ง”

“ไม่ใช่ของมะหรรอกค่ะ มีคนส่งมาให้ทางไปรษณีย์เมื่อเช้า มะยังไม่รู้

เลยหาใคร”

หญิงสาวหยิบกระปุกออมสินมาถือไว้ เสียงวัตถุที่อยู่ภายในกระทบกันดังกริ้งกริ้ง

“มีเหรียญอยู่ข้างในด้วยนะคะ แอปเปิ้ลจิ้งเลย”

“ไหนขอพี่ดูซิ”

กันเกราเอื้อมมือมาหยิบกระปุกออมสินและทรุดกายลงนั่งบนเตียง โดยมีเดทลีหนึ่งลงตามมา อาละดินซึ่งอยู่บนดักที่สาวคนรองหาใส่เจ้าหนูอย่างบ้าคลั่ง

“ดูเหมือนจะเป็นของเก่า มีใครเสกของใส่มาในท้องหนูเพื่อแก๊งเธอ รีเปล่าก็ไม่รู้” กันเกราทำหน้าสยดสยอง

“นั่นสิพี่กัน นังก้าว หรือไม่มันก็อาจมีกล้องแอบถ่ายซ่อนอยู่ในท้อง หนูก็ได้นะ ไทนมซึอาละดิน มีวัตถุระเบิดซ่อนอยู่รีเปล่า” เดทลีแก๊งยื่นตัวเจ้าหมาเข้าไปใกล้ มันทั้งดมทั้งทำตั้งขึ้น

“แน่เข้าไปใหญ่เลย” กันเกราส่องดูในรูใส่เหรียญ

“อาละดินบอกว่ามันไม่ไหวใจ ไซม์ยคะลูก จังเราทุบมันเลยดีกว่า ค่ะ เอาอะไรทุบดีนะ ช่วยแม่หาหนอยสิอาละดิน” เดทลีผุดลูก สอดสายสายตามองหาอุปกรณ์

“อย่าค่ะ!” มะลิแย่งเจ้าหนูออมสินจากมือกันเกรามากอดไว้

“ทำไม่ละมะ นังก้าวจะตก” พี่คนโตแย้ง

พี่คนรองพยักหน้าพร้อมกับจับเจ้าชีวาทำให้ผงกหัวเป็นลูกคู่

“พี่กันพูดถูก ไอ้พี่ซมันอาจส่งมาแก๊งเธอ ในนี้อาจมีกล้องซ่อนอยู่ เอาไว้แอบดูว่ามะทำอะไร แล้วส่งคนมาทำร้ายเธอ หรือไม่ก็เอาไว้ถ่ายคัลปีแบดลีกเมลิให้มะเลิกยุ่งกับมัน คนเคยรักพอไม่รักแล้ว มันก็ยังอันตรายนะ มะ”

มะลิเบิกตากว้าง คำพูดของพี่สาวแทงใจดำจนเธอถอดกระปุกออมสินแน่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“พอเถอะยายหลี” กั้นเกราสะกิดน้องคนรองซึ่งทำท่าจะพุดอะไรอีก แต่แล้วก็ยอมอ่อนลง

“ขอโทษ พี่แคเป็นห่วง”

สายตาดูแก่โหะของพี่สาวทั้งสองและสีหน้าแสดงความห่วงใยที่มะลิคุ้นเคย ทำให้หน้ากากแห่งความเข้มแข็งซึ่งหญิงสาวสร้างไว้ถูกทำลายลง น้ำตาท่วมราวกับเขื่อนแตก

“เฮ้ย! ยายมะ โกรธพี่เธอร ขอโทษ พี่มันปากเสียเอง” เดหลีไวยวาย ปล่อยอาละดินลงกับพื้น และจับมือมะลิไว้

“มะ...” กั้นเกราโอบไหล่ของเธอไว้

มะลิซัดตามองพี่ทั้งสอง เธอปล่อยกระปุกออมลินให้ตกลงบนเตียง และเฝือกอดพี่สาวพร้อมๆ กัน ก่อนจะปล่อยโย

“โอ๊ย! ไม่เป็นไรนะยายมะ พักพี่อยู่สิแล้ว อباك้องก็ร้องออกมาให้พอ” กั้นเกราลูบหลังเธออย่างอ่อนโยน

“อวยกระบายอะไรดีพูดมา พี่พร้อมฟัง” เดหลีเสริม

มะลิสะอื้นหนักขึ้น ตั้งแต่เกิดเรื่องเธอได้แต่รำให้อยู่เพียงลำพัง และบางครั้งก็คร่ำครวญกับอภีรักษ์ แต่ไม่มีครั้งไหนที่หญิงสาวยอมปล่อยตัวให้สะอึกสะอื้นเหมือนเด็กถึงขนาดนี้ อาจเป็นเพราะอ้อมกอดของพี่สาวซึ่งเป็นที่พักพิงของเธอมาตั้งแต่เกิด ทุกสิ่งที่ถูกเก็บกักไว้จึงถูกปล่อยออกมาจนหมด

“ซัซ...เขา...เขาทิ้งมะไปแล้วอะ...เขาบอกเลิกมะ...เขามีคนอื่น”

หญิงสาวสารภาพด้วยเสียงกระพ้อนกระพ่นด้วยแรงสะอื้น เรื่องทั้งหมดพรุ้งพรูออกจากปากจนหมดเกลี้ยง พี่สาวตั้งใจฟังเสียบๆ นานๆ ครั้งจึงจะมีเสียงสบถสลับกับเสียงคำรามจากเดหลี และคำปลอบอย่างอ่อนโยนของกั้นเกรา ทั้งสองผลัดกันลูบหลังปลอบโยนและเช็ดน้ำตาให้เวลาผ่านไปนานที่เดี๋ยวกว่ามะลิจะเล่าจบ เสียงสะอื้นคลายลง

“มันเจ็บชะมัดเลยพี่กัน พี่หลี...คนสำคัญในชีวิตกลับกลายเป็นคน

แปลกหน้า คนที่ไม่เคยคิดว่าจะทำร้ายเรา กลับฆ่าเราอย่างเลือดเย็นที่สุด!”

“พี่เข้าใจ มันแย่มาก มะคงซ็อกไปเลยใช้มั้ย” ก้นเกราลูบหน้าตาซึ่งเนียนเปรอะแก้มของน้องสาวออกให้อย่างนุ่มนวล

“ค่ะ ซ็อก และไม่อยากเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้น เมื่อก่อนตอนที่พวกพี่ถูกทิ้ง มันก็เจ็บอย่างนี้ใช้ไหม” มะลิตามเสียงสะอื้น

“ใช่ มันเจ็บแบบนี้แหละ แถมบดชบกว่าอีก” เดทลีย์มหยัน

“มะรู้ว่าเรื่องของตัวเองเล็กน้อยกว่าพวกพี่มาก มะก็แค่เล็กกับทัช ขณะที่พี่กันต้องเล็กกับสามี กลายเป็นแม่มายลูกติด พี่หลี่เล็กกับคู่นั้น กลายเป็นมายชั้นหมาก เรื่องของมะเทียบอะไรกับพี่ๆ ไม่ได้เลย”

“แต่มันก็ยังหนักอยู่ดีแหละ” ก้นเกรายิ้มปลอบ

“ค่ะ หนักมาก มะมีเขาอยู่ในชีวิตตั้งเก้าปี มะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ยังไงโดยไม่มีเขา”

“อยู่ได้สิ ทุกวันนี้มะก็ยังใช้ชีวิตอยู่ไม่ใช่เหรอ” ก้นเกราย้อนถาม

“มีชีวิตอยู่ แต่ไม่มีหัวใจ ไม่มีวิญญาณ...” มะลิเบะปากพร้อมจะปล่อยโฮอีกรอบ

“แต่มะก็ยังยิ้มมาทักใจอยู่นี่” เดทลีย์บิปลายจมูกของเธอเบาๆ พร้อมกับแยมยิ้ม “มะเป็นครูสอนโยคะ มะก็น่าจะรู้ว่าคนเราหายใจได้ด้วยตัวเอง ตราบใดที่เธอยังหายใจได้ ไฉนสิ่งที่คุณเคยคิดว่ามันสำคัญมากจนมีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ถ้าขาดมัน แท้จริงแล้ว มันก็ไม่ได้สำคัญหรอก เธอไม่ต้องใช้จมูกของอีตาทัชหายใจสักหน่อย”

มะลิอึ้งไป จริงของพี่สาว แม้ไม่มีทัชตรวจ เธอก็ยังหายใจได้ด้วยจมูกของตนเอง แต่เธอแค่ไม่มีความสุขในชีวิตอีกต่อไปแล้ว

“อดทรมานมะ เรื่องแบบนี้ต้องใช้เวลา แต่เธอจะผ่านมันไปได้ เหมือนกับที่พี่ หลี่ แม่ แล้วก็คุณยายของเรา เคยผ่านมาได้สำเร็จแล้ว พี่จะอยู่กับเธอเสมอ ถึงไม่มีทัช ก็ยังมีพี่นะ” ก้นเกรากล่าว

เดทลีย์พยักหน้าเห็นด้วย

“มะก็มีพี่เหมือนกัน อย่าไปเสียตายเป็นผู้ชายที่ไม่เคยให้เกียรติหรือเห็นความสำคัญของเธอเลย ถึงมะจะคบกับอีตาหัทต่อ มะก็ได้แต่ถูกเอาเปรียบ ไหนของพี่เหมาะสมกับการที่จะเจออะไรดีๆ กว่านั้น”

“หลิพุดถูก ใครจะรู้ว่าพี่มะต้องเลิกกับหัท ก็เพราะมะจะได้เจอสิ่งที่ดีกว่า ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นล้วนต้องมีเหตุผล ถึงแม้ว่าวันนี้เราจะไม่รู้ว่าเหตุผลคืออะไร แต่พี่เชื่อมาตลอดนะว่า สิ่งใดเกิดขึ้นแล้ว สิ่งนั้นย่อมดีเสมอ”

“จะยังมีสิ่งดีๆ รออยู่อีกหรือคะ” มะลิยิ้มขึ้นๆ

“มีสิ เรามารอดูกัน” เดหลิพุดอย่างมั่นใจ

“สำหรับตอนนี้มะต้องท่องคาถาที่พี่เคยใช้ ว่า อุดทน อุดทน อุดทน แล้วมันก็จะผ่านไป” กั้นเกราะแนะนำ

มะลิสบตาพี่สาว แล้วถอนหายใจ

“ค่ะ มะจะอดทน”

เธอจะอดทน...แล้วมันก็จะผ่านไป...

มะลีย้ำกับตัวเองทั้งที่ไม่มั่นใจสักเท่าไร แต่อย่างน้อยหญิงสาวก็โล่งใจขึ้นมากหลังได้บอกความจริงแก่พี่สาว แต่กระนั้นเมื่อพี่สาวพาอละตินออกจากห้อง ก็ให้มะลิตั้งคนเดียวอีกครั้ง ความรู้สึกอ้างว้างก็รุนแรง

หญิงสาวนอนขดตัวบนเตียง ดวงตาประสานสบเข้ากับเจ้าหม้ออมลินที่ถูกทิ้งให้ห่างอยู่ไกลๆ เธอหยิบมันมาพิศดู รอยเนื้อตรงกันกลมๆ ซ่างซัดตายิ่งนัก มะลิตุดลุก เปิดตู้หยิบผ้าขนหนูผืนเล็กออกมาชุบน้ำ เช็ดรอยเนื้อบนกรงอกอมลิน

เมื่อเช็ดมันไม่ออก หญิงสาวจึงดูแรงๆ ท้นไต่หนั้น...ประกายสีทองระยิบระยับก็วาบปลาบขึ้นจากช่องใส่เหรียญ

มะลิตบิอกตากว้าง เฟงมองให้แน่ใจว่าไม่ได้ตาผาด แสงสีทองอร่ามเปล่งประกายจิตจ้ำจ้นเรื่อยๆ นี่ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แล้ว! หญิงสาวโยนกรงอกอมลินลงบนที่นอนพร้อมกับกระโจนหนีไปปีนติดผนังห้องอีกฝาก

ลำแสงสีทองพุ่งออกจากช่องใส่เหรียญ แล้วเล่นควัดเฉวียนรอบห้อง ก่อนจะก่อตัวขึ้นเป็นผู้ชายวัยสี่สิบเศษ ร่างใหญ่กว่าเธอถึงสองเท่า เขาสวมชุดทักซิโดสีขาว ใบหน้าคมเข้ม มีหนวดเคราเพิ่มรุงรังไปทั้งใบหน้า เขาอำปาก ทาวเลียงตั้งก้องพร้อมกับบิตซีก็เยยจ

“ฮ่าว...สวัสดีโลกกว้าง ในที่สุดฉันก็ได้ออกมาจากไอที่แคบๆ นั้น เลียยที ดีใจจังเลย”

“ผี...” ผีร้องเพลงเลียยด้วย มะลิคราง

“ฉันไม่ใช่ผี” ร่างใหญ่ยักษ์ลอยปราดมาตรงหน้า

เขาไม่มีเท้า! ขาทั้งสองยาวยืดและเหมือนจะติดอยู่กับช่องใส่เหรียญของกระปุกออมสิน...มะลิเบือนหน้าหนี หลับตาปีศาจด้วยความพรันพรึง มือสั้นๆ ประคบกำนตรองกลางอก

“ผีสิ ผีแน่ๆ ออกไปนะ นะโม ตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ นะโม ตัสสะ...”

“ภาคะวะโต อระหะโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ”

ค่อยยั้งช้า มีคนช่วยเธอสวมตนต์อีกแรง แต่เดี๋ยวนะ เธออยู่ในห้องคนเดียวไม่ใช่หรือ และในบ้าน นอกจากหลานชายแล้ว ก็ไม่มีผู้ชาย!

มะลิเบิกตากว้าง ตัวสั่นงันงกเมื่อเห็นว่าผีร่างยักษ์พนมมือสวมตนต์ตาม

“มะ...ผีควรจะกลัวการสวมตนต์ไม่ใช่หรือ” เธอแหงนตัวไปกับกำแพง ทากทะเลหุหนีไปอีกห้องได้ก็คงทำไปแล้ว

“กับบอกแล้วว่าฉันไม่ใช่ผี” เจ้าของร่างใหญ่โตทำเสียงจิกจิกในปาก

“ตะ...แต่คุณอยู่ในกระปุกออมสิน มันก็เหมือนผีที่อยู่ในหม้อแม่หนาค นี่นา” มะลิแย้งเสียงสั้น ขาก็สั้นพับๆ ไปด้วย

“นี่ไม่ใช่กระปุกออมสินธรรมดาเนะ มันเป็นการปุกออมสินวิเศษต่างหาก”

“การปุกออมสินวิเศษหรือ”

“ใช่ แบบเดียวกับตะเกียงวิเศษนั้นแหละ”

เขาขึ้นไปปฏิบัติหน้าที่รักษารั้วกับอาละดินตรงโต๊ะทำงาน มะลิมองตามไป ก่อนจะเบนสายตากลับมายังเจ้าของร่างใหญ่โตอย่างไม่รู้ว่าจะควรเชื่อดีหรือไม่

มะลิมองเขาด้วยความพิศวง มีใครเล่นตลกกับเธอหรือเปล่า แต่การเปิดตัวอย่างอลังการของเขาไม่น่าจะเป็นสิ่งที่คนปกติทำได้...หรือว่าเธอฝันไป มะลิแอบหยิบกาน้ำร้อนเองเป็นการพิสูจน์

“เธอไม่ได้ฝันหรอก เราถูกลิขิตให้มาพบกันตามคำสั่งของเบื้องบน ฉันรู้ว่าเธอกำลังแย่ และฉันก็เป็นพระเอกที่มาช่วยเธอ” เขา ยกคิ้วให้

“มาช่วยฉัน...”

“ก็ช่วยนะสิ ฉันไม่ใช่ผี แต่ฉันคือ จินนี่ ยักษ์ในละครปลูกหมุ่พิเศษ...พิเศษ...พิเศษ...พิเศษ”

เขาเลียนแบบเสียงก้องซึ่งเขาลงๆ ในช่วงท้าย พร้อมกับกอดอก เซ็ดหน้าขึ้น ยิ้มตรงมุมปากอย่างอวดๆ ครั้นเห็นท่าทางหวาดกลัวของมะลิ ยักษ์จินนี่จึงกะพริบตาเร็วๆ

ฉบับพลัง...ขนตางอนแข็งสามเส้นกิ่งอกยาวขึ้นบนดวงตาของเจ้ายักษ์ ไม่ต่างจากขนตาของหมู่ออมลินที่มะลิจ้องมองมาตั้งแต่เช้า สีหน้าของเขาเปลี่ยนเป็นแว่วอน น่าสงสาร ทั้งยังมีน้ำตาคลอหน่วยรากับสีหน้าก่แสดงมีอาชีวะ

“เธอสงสารฉันไม่ใช่เหรอสาวน้อย อย่ากลัวฉันเลย ฉันไม่ทำร้ายเธอหรอก ฉันเป็นผู้รับใช้ของเธอต่างหาก เธอเป็นเจ้านายของฉันแล้วนะ สามารถขอพรจากฉันได้สามข้อ จินนี่จะบันดาลดลให้นายจำสละความปรารถนาเอง” เจ้ายักษ์ตอบตนเองไปๆ

“อะ...ขอพร นายจำ...คุณเรียกฉันว่านายจำเหรอคะ”

“ใช่สิจ๊ะนายจำ นายจำไม่เคยอ่านนิทานเรื่องอาละดินกับตะเกียงวิเศษ

เธอ อ้อ! จินนี่ลืมไป นายจำไม่ชอบเทพนิยาย เพราะไม่เชื่อว่ามันมีอยู่จริง”

“คุณรู้ได้ยังไง?”

“ไม่มีเรื่องไหนของนายจำที่จินนี่ไม่รู้หรอก จินนี่ทำการบ้านมาหมดแล้ว”

เขากรีตนิ้วผายมือ หนังสือเล่มหนาจำนวนสามเล่มก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ

มะลิสะดุ้งโหยง ก่อนจะทำปากค้างเมื่อเห็นว่าหน้าปกล้วนเป็นรูปของเธอในวัยต่างกัน

“เล่มนี้เป็นชีวิตของนายจำตั้งแต่เกิดจนถึงเข้าขวบ เล่มที่สอง อายุสิบขวบถึงสิบเก้า เล่มสาม หนาหน่อยและยังไม่จบ เป็นโทรศัพท์ของนายจำ ตั้งแต่อายุยี่สิบจนถึงปัจจุบัน”

หน้ากระดาษพลิกได้เอง มะลิจึงเห็นรูปตนเองในวัยต่างๆ พร้อมกับข้อความบรรยายประหนึ่งหนังสือชีวประวัติ หลายเหตุการณ์ในนั้นเป็นเรื่องส่วนตัวที่น้อยคนจะรู้ ความหวุ่นหวาดของหญิงสาวเปลี่ยนเป็นความจุนและอับอาย

“คุณกล้าดียังไงถึงมายุ่งกับชีวิตของฉัน!”

มะลิกระชากหนังสือทั้งหมดมา แต่พวกมันบินหนีไปรอบๆ และหายวับไป ปลอ่ยให้หญิงสาวได้คิดว่าได้เพียงความว่างเปล่า

“คุณเอามันกลับมาเดี๋ยวนี้ละ นั่นเป็นเรื่องส่วนตัวของฉัน คุณไม่มีสิทธิ์เก็บไว้ เอาคืนมา!”

“จู้ๆ ใจเย็นๆ ก่อนนะจ๊ะ เทกที่จิ้นรู้ นายจำไม่ใช่คนเกรี้ยวกราดอย่างนี้ นี่นา ยกเว้นแต่หนเดียวตอนแปดขวบ เพื่อนที่โรงเรียนล้อนายจำว่าไม่มีพ่อ นายจำเลยกระโดดกัทหูเขา”

“ตอนนั้นฉันก็จะกระโดดกัทหูคุณด้วย!”

“โอ้ย! อายๆ จินนี่อยู่ข้างนายจำนะจ๊ะ ถ้าจิ้นอยู่ด้วยตอนนั้น จินนี่นี่แหละจะไปตบปากไอ้คนพุดให้นายจำเลย”

“ไม่ต้องมาตบหัวแล้วลูบหลังเลย!”

“จี่นี่แค่ยกตัวอย่าง จี่นี่ขอโทษ” เจ้ายักษ์ล่อยคว้างหนีไปบนเพดานห้อง

“กลับมาเดี๋ยวนี้เลยนะ เก่งจริงก็อย่าหนีสิ!” มะลิตวาดแค้นจนหน้าแดงก่ำ

“จี่นี่ไม่ได้ตั้งใจจะทำให้นายจำโกรธเลยนะจ๊ะ ให้ตายเถอะ จี่นี่ทำโทษตัวเองก็ได้ อีนี่ปากเลียบนักไซ้มัย นีแหะๆ!” เขาตบปากตนเองสองที และปาดเหงื่อซึ่งหยดลงมาบนพื้นห้องราวกับเทน้ำดังใหญ่

หญิงสาวกระโดดหลบ กำลังจะตก น้ำก็แห้งเหือดไปในพริบตา

“นายจำคนสวย จี่นี่ขอโทษ จี่นี่ศึกษาเรื่องนายจำไว้ก็เพื่อมารับใช้ นายจำไงละจ๊ะ นายจำอยากได้พระอะไรก็บอกจี่นี่มาเลยจ๊ะ ขอแค่นายจำคนน่ารักหายโกรธ นะจ๊ะๆ” จี่นี่ล่อยต่ำลงมาอยู่เหนือหม้ออมสิน ร่างที่โคยใหญ่แหบดပ်ห้องหดเล็กลงกว่าตัวมะลิครึ่งหนึ่ง

“คุณคิดว่าฉันจะหายโกรธคุณได้ง่ายๆ เหรอ หลังจากที่คุณขูดเรื่องพ่อฉันมาลื้อแล้วยังสอดรู้เรื่องใส่ฉันตัวฉันอีก” มะลิถามเสียงแข็ง

“จี่นี่ขอโทษสำหรับเรื่องคุณพ่อของนายจำ จี่นี่ปากเลียบเอง จี่นี่ลำนึกผิดแล้ว และจะไม่ทำอีกแล้วจ๊ะ นายจำจะทำโทษจี่นี่ยังไงก็ได้ จะให้จี่นี่กลับไปขังตัวเองอยู่ในคุกก็ได้ห้องหม้ออมสินนั้นสักสามสี่ห้าวันก็ได้”

เจ้ายักษ์หดตัวเล็กลงจนขนาดเท่าหม้ออมสิน เขาคุกเข่า แยกหน้ามองเธอตาละห้อย น้ำเลียบจ้อยๆ และสีหน้าเศร้าสลดดูจริงจังจนหญิงสาวอยากเชื่อว่าเขารู้สึกผิดจริงๆ อีกทั้งความมอยากรู้ อยากเห็นของเธอก็มีอิทธิพลเหนืออารมณ์เช่นเคือง

“ฉันเป็นเจ้านายของคุณจริงๆ เหรอ” มะลิถามเสียงเรียบ

“จริงสิจ๊ะ นายจำเป็นเจ้านายของจี่นี่” เขาพยักหน้าแรงๆ

“แล้วคุณก็เป็น...ยักษ์...ที่มารับใช้ฉัน แบบยักษ์จี่นี่ในเรื่องอาละดินกับตะเกียงวิเศษ”

“ถูกต้อง จี่นี่เป็นยักษ์รับใช้ของนายจำ และนายจำสามารถขอพรจาก

“จิ้งนี่ได้สามข้อเหมือนกันที่อาละดินขอจิ้งนี่ของเธอ”

“เรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นกับฉันได้อย่างไร” มะลิพึมพำ ก่อนจะสบตาเขา
“ทำไมถึงต้องเป็นฉันคะ มันไม่ใช่ความฝันจริงๆ เหรอ”

“นายจำไม่ได้หรืง เราถูกกำหนดมาให้ได้พบกัน”

จิ้งนี่คลี่ยิ้ม ไม่มีความทะเล้นในสีหน้า แต่ดูเหมือนรอยยิ้มเมตตา
ปราณีของผู้ใหญ่ที่มอบให้เด็กตัวเล็กๆ ทาไชยรักษ์รับใช้กับเจ้านายไม่

“พรข้อแรกของนายจำคืออะไร นายจำโปรดบัญชา”

มะลิเลียริมฝีปากที่แห้งผาก สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ในเมื่อ
มันเกิดขึ้นแล้ว เธอจะลองดู

“ฉันอยากได้แฟนคืนมา อยากให้เขากลับมารักฉันเหมือนเดิม”

“โอ๊ะ! ไฉนใคร่ค่านั้นล่ะเหรอ” จิ้งนี่โวยวาย

“เขาไม่ได้ไร้ค่า เขาเป็นคนดีนะ!” มะลิแหวไส

“ไอ้ที่ตัสรว มันทลงตัวเอง วิชาหนึ่งมันก็จะตายเพราะความหลง
ตัวเองแบบนาร์ซิสซัส” จิ้งนี่กลืนเสียงขึ้นจมูก

เขาหมายถึงชายหนุ่มในตำนานกรีกโรมันที่หลงรักเงาของตนเองซึ่ง
สะท้อนอยู่ในบ่อน้ำ สุดท้ายก็ต้องตายด้วยความหลงตนเองจนกลายเป็น
ดอกนาร์ซิสซัส

“คุณจะมารู้จักเขาดีกว่าฉันได้อย่างไร”

“จิ้งนี่บอกแล้วว่าทำการบ้านมา”

“หนังสือเล่มนั้นมันเขียนผิดๆ”

“ไม่ผิดหรอก จิ้งนี่ก็ต้องศึกษาไฟล์ของไอ้หมอนั้นด้วยเหมือนกัน
มีหนังสืออีกเป็นสิบเล่มที่เป็นเรเฟอเรนซ์แยกมาจากสามเล่มนั้นที่นายจำเห็น
จิ้งนี่ไม่ได้มาเล่นๆ นะจ๊ะ จิ้งนี่มาช่วยนายจำจริงๆ”

“จิ้งนี่คุณก็ต้องช่วยฉันด้วยการทำให้ชกกลับมารักฉันเหมือนเดิมสิ”

“แหม มันไม่ได้ง่ายขนาดนั้นหรอกนะ พรของจิ้งนี่ใช้บังคับใจคน
ไม่ได้” จิ้งนี่กอดอกและสายตึ้งระ

“แล้วคุณจะให้ฉันขอพรทำไม”

“โอ้หมอนั่น ไม่ใช่อนาคตของนายจำอีกต่อไปแล้ว เขาไม่คู่ควรกะพรวิเศษของจิ้งนี่”

“แต่คุณบอกว่าฉันเป็นเล้านายของคุณไม่ใช่เหรอ คุณก็ต้องทำตามที่ฉันสั่งสิ”

“จิ้งนี่จะไม่ให้นายจำตัดสินใจอะไรผิดๆ อีก หน้าทีของจิ้งนี่คือคืนความสุขให้นายจำ และความสุขของนายจำก็ไม่ใช่ผู้ชายคนนั้น”

โอ...เขาน่าจะฆ่าเธอให้ตายเสียเลยดีกว่าจะมาพูดตรงๆ แบบนี้ หัวใจของมะลิเจ็บปวดจนเธอต้องเอามือกุมหน้าอกตนเองไว้ หัวตาร้อนระอุด้วยหยาดน้ำที่เอ่อคลอ

“โอ้ๆ อปาร์ตังให้ไปเลยนะจ๊ะ นายจำลองคิดสิ่งอื่นๆ ที่อยากได้อีกสิจิ้งนี่”

“จิ้งนี่อยากกลับมามีความสุขเหมือนเดิม คุณให้ฉันได้มั๊ย” มะลิเซ็ดน้ำตา

“โอ๊ะโอ เรื่องนี้ก็ได้เหมือนกัน ‘ความสุข’ ไม่ใช่สิ่งที่ใครจะได้มาง่ายๆ พรอกนะจ๊ะนายจำ” เจ้ายักษ์ยกแขนขึ้นปิดเหงื่อเม็ดปิ้งที่ผุดขึ้นเป็นหยดน้ำก้อนโตๆ บนหน้าผาก

“แต่คุณคือยักษ์จิ้งนี่ไม่ใช่พรอคะ พรของคุณต้องช่วยฉันได้สิ”

“จิ้งนี่ทำไม่ได้จริงๆ”

“คุณเป็นจิ้งนี่จริงรึเปล่าเนี่ย ไม่เห็นจะให้พรอะไร ได้สักอย่างเลย”

“โอ้ ใจเย็นๆ นะนายจำ ตี๋มอะไรสักท่อนอยตี๋มมั๊ย”

มะลิสะดุ้งเมื่อจิ้งนี่เสกถาดบรรจุชุดน้ำชากระเบื้องอย่างดี เธออุทานเมื่อกาน้ำชาลอยขึ้น รินชาลงในถ้วยด้วยตัวมันเอง

“ซาคาโมมาลัยผสมมินต์ ช่วยให้ผ่อนคลายและหลับง่ายขึ้น นายจำนอนไม่หลับมาหลายวันแล้วไม่ใช่เหรอ ตี๋มเลียหน้อยเถอะนะ” จิ้งนี่ยื่นถ้วยชาให้

“ไม่เอาหรอก ถ้าเกิดซาเหี่ยวกลายเป็นหนอนไซศพแบบในหนังสือ
ฉันจะทำยังไง” มะลิย่นจมูก

“สินี่ไม่ใช่ผี นายจำว่าอย่างนี้ เลียสถาบันยักษ์หมด นี่เป็นหน้าซาอย่าง
ดี นายจำเต็มแล้วหนอนพีกเลีย อะไรที่ไม่สบายใจก็ทิ้งมันไปก่อน พรุ่งนี้ค่อย
เริ่มต้นใหม่” เจ้ายักษ์คะยั้นคะยอ

หญิงสาวล้งเล แต่ก็ยอมรับมาถือไว้ และเอ่ยอย่างเศร้าสร้อย

“ยังงั้นก็นอนไม่หลับหรอก ในเมื่อไม่มีหมีซอีกแล้ว ไม่มีความสุข
เหลืออยู่ในชีวิตของฉันอีกแล้ว”

“ความสุขอยู่รอบตัวนายตลอดเวลาที่นั่นแหละ พิศาจ หลาน มิตร
สหาย ลูกศิษย์ โยคะ หรือแม้แต่ไอ้หมาปกปราระตัวนั้น ก็คือความสุขของ
นายจำ แต่ความสุขที่เหนือไปกว่านั้น คือความสุขที่ทุกคนต้องสร้างด้วย
ตัวเอง แม้ไม่เหลือใครในชีวิตอีกเลยนายจำก็จะมีความสุข การดำรงชีวิต
อย่างมีความสุขเป็นศิลปะชั้นสูงที่มนุษย์ต้องใช้เวลาคึกภาเรียนรู้อันยาวนานของ
นายจำ”

จู่ๆ หน้าตาของมะลิก็หนักอึ้ง เธอพึ่งรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง หญิงสาว
ยกมือขึ้นปิดปากท้าว

“พักผ่อนซะ เรื่องศิลปะของการสร้างความสุข นี่จะเป็นเทรน-
เนอร์ให้เอง”

มะลิง่วงจนงีบหลับไม่ขึ้น เธอจึงซบหน้าลงบนหมอน แล้วหลับตา

“ในวันหน้านายจำจะมีความสุขได้ด้วยตัวเองแน่ๆ สินี่มั่นใจ แต่ถึง
อย่างไรนายจำก็ต้องมีคนมาดูแล เรื่องนี้สินี่จะจัดการให้เอง”

“ไม่เอาหรอก ฉันต้องการแค่พี่คนเดียวนะ” มะลิ้งมำ

“นายจำจะได้เจอคนที่ดีกว่านั้น สินี่จะให้พรข้อนี้เป็นของแถม”

“ฉันไม่ยกยอได้”

“ต้องได้ดี เขาคนนั้นก็จำเป็นต้องมีผู้หญิงดีๆ อย่างนายจำไปดูแล
เหมือนกัน พวกคุณสองคนจะได้พบความสุข...”

เสียงของจีนี่ดังแว่วมาในความมึนงงของเธอ ถ้อยคำสุดท้ายที่มะลิ
ได้ยินเป็นเสียงที่แผ่วเบาราวกับเจ้าชั๊กกี้รำพันกับตัวของมันเอง
“...และจีนี่ก็จะมีความสุขด้วยเหมือนกัน”

CBAYAYAY

๓

เมื่อคืนเธอคงฝันไป

มะลิกุมพวงมาลัยรอมชมนต์ไว้หลวมๆ เหม่อมมองท้ายรถคันหน้าซึ่งจอดนิ่งอยู่กับที่มาครู่หนึ่งแล้ว เนื่องจากการจราจรในยามเช้าติดขัด ทหญิงสาวลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนหลังที่สาวสองคนออกจากห้อง เธอเลยยกยี่ห้อนี้ออกมาจากกระปุกหมูออมสินและตกใจมาก แต่หลังจากดื่มน้ำชาที่เฮาส์เสกมาให้ เธอก็หลับสนิทรวดเดียวตลอดคืน แล้วตื่นขึ้นมาตอนหาฬิกาปลุกในยามเช้า

สิ่งแรกที่มะลิทำหลังนอนคิดทบทวนคือมองหากระปุกออมสิน มันตั้งอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ ไม่มีที่แว่วว่าจะมีเจ้ายักซ์ยี่ห้อนี้ออกมา ทหญิงสาวทดลองใช้ผ้าถูแรงๆ ที่ตัวเจ้าหมูแบบเมื่อคืน ไม่มียักซ์ไหล่ออกมา จึงสรุปได้ว่าเธอฝันไป ซึ่งก็แน่นอนอยู่แล้ว จะมียี่ห้ออยู่ในโลกแห่งความจริงได้อย่างไร แถมยังเป็นยักซ์ซึ่งออกมากจากกระปุกออมสินรูปหมูบินหน้าตาโง่ๆ เสียด้วย

มะลียิ้มโล่งอก ขบขันตัวเองที่ฝันเลอะเลือน อย่างน้อยในช่วงเวลา

เลวร้าย เธอก็ยังมีเรื่องชวนหัวมาช่วยผ่อนคลายความเครียด

ไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว รถคันหน้าเคลื่อนตัว มะลิเปลี่ยนเกียร์ ปล่อยให้รถแล่น

“นายจำยิ้มสวยจัง จีนี่ดีใจที่เห็นนายจำยิ้ม”

มะลิสะดุ้งสุดตัว เมื่อเธอหันไปมองเบาะที่นั่งข้างกาย เจ้ายักษ์ตัวโตมานั่งอยู่ตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้

“ระวัง!”

มะลิมองตามปลายนิ้วชี้ของเธอ ใจหายวาบเมื่อเห็นรถคันหน้าเบรกรถหญิงสาวจึงเหยียบเบรกดั่งเฉียดจนหน้าแทบจะชนมา รถหยุดก็กึก เคียดฉิวการชนท้ายรถคันหน้าไปเพียงเส้นยาแดงผ่าแปด

“จีนี่!”

“อยู่ใกล้แค่นี้ไม่ต้องตะโกนก็ได้”

“แต่...จีนี่!”

“อะไรอีกนายจำ” ยักษ์เือกตัวมองมา นัยน์ตาแพรวพราวขบขัน ร่างใหญ่โตของเขาทำให้รถที่เล็กอยู่แล้วแคบลงไปอีก คีระชนะของเขาจัดเพดานจนต้องก้มหัวเลยทีเดียว

มะลิขยับตา ทขิกแขนตนเอง สูดปากด้วยความเจ็บ

“อูย...ฉันไม่ได้ฝืนไปหรอกเธอ”

“นายจำอยากทดสอบด้วยอะไรที่เจ็บกว่านั้นไหม จะได้ชัวร์ว่าไม่ได้ฝืนไป” จีนี่เสกเข็มเย็บผ้าแหลมเพี้ยวขึ้นมาเล่มหนึ่ง ปลายเข็มสะท้อนแสงแดดจนเป็นประกายวิบวับ

“ไม่ต้อง” มะลิส่ายหัวตึก ถดกายหนีไปชิดประตูรถ

“นายจำเชื่อรึยังว่าไม่ได้ฝืน” เจ้ายักษ์ยิ้มพล่

มะลิกระพริบตาปริบๆ ก่อนจะทำหน้าบู๋ แล้วถามเสียงสั้น

“คุณออกมาจากกระปุกออมสินได้อย่างไร คุณควรจะอยู่ในนั้นตลอดเวลาไม่ใช่หรือ” ตอนที่มะลิออกมาจากห้องนอน กระปุกออมสินก็ยังคงเด่น

ส่งมอบมันได้ทำงานเลยนี่นา

“จี้นี่จะออกไปไหนก็ได้ตามที่นายจำไป เพราะจี้นี่ถูกผูกติดไว้กับนายจำ กระปุกออมสินเป็นแค่ที่อยู่อาศัยเท่านั้น ก็เหมือนกับนายจำมีบ้านให้กลับ จี้นี่ก็มีกระปุกออมสินเป็นบ้าน”

ไม่รู้ทำไมมะลิจึงคล้อยคล้ายคล้ำคลาว่าเห็นร่องรอยของความขมขื่นในดวงตาของเธอ

“หมายความว่า คุณจะต้องตามฉันไปตลอดเลยเหรอ” มะลิถามเสียงหลง

“แหงละ จี้นี่จะต้องอยู่กับนายจำไปจนกว่าภารกิจจะเสร็จสิ้น และนายจำขอพรครบทั้งสามประการแล้ว”

“ภารกิจอะไร”

“ภารกิจส่วนตัวของจี้นี่ เป็นความลับนะ” จี้นี่บึ้งปากกระซิບ

“แต่มันเกี่ยวกับฉันด้วยนะ”

“อย่าระแวงไปเลย มันจะดีสำหรับนายจำแน่นอน” เขายักคิ้วให้

“ดีสำหรับคุณคนหนึ่ง อาจไม่ดีสำหรับอีกคนก็ได้”

“แต่ดีของจี้นี่ ย่อมหมายถึงดีสำหรับนายจำ วันหนึ่งนายจำจะขอบคุณที่เบี่ยงเบนส่งจี้นี่มา นี่จี้นี่เองที่ยังตื่นเต้นเลยนะที่ได้มารับใช้นายจำ อยากรจะบันดลตามพรสามข้อใจจะขาดแล้ว” เขาถูมือไปมา

“ฉันไม่เห็นตื่นเต้นเลย ขอพรอะไรก็ได้ไม่ต้องกลัว พรที่คุณควรให้จี้นี่คือ ไปซะ อยาฆ่ายุ่งกับฉันอีก กลับบ้านไปนี่ฉันจะเอาไอ้กระปุกหมูหน้าโง่งนั่นไปทิ้ง” มะลิขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ต่อให้นายจำทิ้งกระปุกออมสิน จี้นี่ก็ยังคงผูกติดกับนายจำอยู่ดี นายจำเป็นคนเรียกจี้นี่ออกมาเองด้วยการผูกกระปุกนี่นา”

“เมื่อเข้าฉันก็ผูกกระปุก ไม่เห็นคุณจะทำออกมาเลยนี่”

“แหม...จี้นี่ก็ต้องพักผ่อนบ้างนะ มันยังเข้าอยู่เลย นอนต่อนิดๆ หน่อยๆ ไม่เป็นไรหรอก เหมือนที่นายจำเองก็กดปุ่มเลื่อนเวลาปลุกของ

นาฬิกาทุกห้านาทีนั่นแหละ”

“แล้วถ้าฉันขอพรให้จับๆ ไปละ คุณจะไปไหม พรข้อที่หนึ่งฉันอยาก
ได้กาแฟ เอาอเมริกาโน่ร้อนนะ”

“นั่นมันง่ายไป เขาไม่จับว่าเป็นพรหรือ” จินนี่ทำเสียงดังจิกจิกใน
ปาก เสกกาแฟมาถ้วยหนึ่งซึ่งร้อนจนควันลอย

“นี่ล่ะ อเมริกาโน่ร้อนสำหรับนายจ๋า”

“นั่นฉันประสงค์” มะลิทำหน้าบึ้ง

“จินนี่รู้ แต่ก็เอาไปเถอะ”

หญิงสาวรับกาแฟมาจิบ ถ้วยกาแฟลอยออกจากมือได้เอง และ
ทรงตัวอยู่กลางอากาศรอให้เธอดื่มเมื่อใดก็ได้ที่ที่ต้องการ

“นี่ไม่จับว่าเป็นพรนะ พรเป็นเรื่องที่จริงจังกว่ำนั่น นายจ๋าอยากได้อะไรล่ะ”

“ฉันอยากได้พี่ชกกลับมา อยากได้ความสุข แต่คุณไม่ยอมให้ฉัน”

“ขอโทษ การบังคับใจคนเป็นเรื่องที่เกินความสามารถของจินนี่ ขณะที่
ความสุขเป็นสิ่งที่นายจ๋าต้องสร้างขึ้นเอง จินนี่เคยบอกแล้ว”

“หิ! เห็นไหม คุณช่วยอะไรฉันไม่ได้สักอย่าง”

มะลิป็น บังคับรถยนต์ให้แล่นตามยานพาหนะคันหน้าไปอย่าง
เซื่องช้า ก่อนจะจอดหนึ่งเมื่อไฟเปลี่ยนเป็นสีแดงทั้งที่เธอยังไม่พ้นสี่แยกซึ่ง
ขึ้นชื่อว่ามีการจราจรเลวร้าย

“โอ๊ย! ติดแหง็กอยู่แยกนี้มาชาติหนึ่งแล้ว ฉันขอพรให้รถเล่นหรือไป
ถึงสตูดิโอได้ไหม”

ถ้วยกาแฟมาจ่อตรงริมฝีปากเธอเหมือนต้องการให้ดื่มมันเป็น
การสงบปาก มะลิจิบมันพร้อมกับคำอ้อนจนตาคว่ำ

“เรื่องแค่นั้นไม่ควรค่าแก่พรของจินนี่เลย”

จินนี่ส่ายหัว แต่ก็ยอมขี้นิวไปยังท้องถนน ปรากฏสีทองระยิบระยับ
ลอยออกจากปลายนิ้ว รดจากเลนอื่นๆ ชะลอตัวและจอดหนึ่งหลังเส้นบนพื้น

ถนน ไฟจราจรในเลนของเธอเปลี่ยนเป็นสีเหลือง และतीयวอย่างว่องไวจนน่าทึ่ง

“สุดยอดเลย!” มะลิทำตาโต รีบบังคับรถให้แล่นผ่านสี่แยก ตามโดยไม่หันไปมองหน้าเพื่อนร่วมทาง “หมดไปหนึ่ง เหลือพรอีกแค่สองข้อแล้ว ใช้มั๊ย”

“เหลือสามข้อเหมือนเดิมนั่นแหละ เมื่อกี้จี่นี่ไม่นับ”

“อ้าว! แล้วเมื่อไหร่มันจะจบเลี้ยวที่สี่คุณ” มะลิโวยวาย

“นายจ่านี่แปลกนะ ถ้าเป็นคนอื่นมาเจอจี่นี่ เขาคงขอพรจี่นี่ไม่หวาดไม่ไหวแล้ว อย่างเช่นขอให้รวย ขอให้ถูกรวย ขอให้มีความสุข ขอให้เป็นนั่น ขอให้ เป็นนี่ บางคนก็อยากยืดเวลาให้จี่นี่อยู่กับเขานานที่สุด จะได้ขอพรให้คุ้ม มีหลายคนถึงกับนั่งคิดคำนวณว่าจะขออะไรให้ได้ประโยชน์สูงสุดเลยละ ตรงข้ามกับนายจ่าที่ขอส่งเดชให้จบๆ ไป”

“ก็คุณนั่นแหละไม่ยอมให้พรที่จี่นี่อยากได้”

“พรข้อแรกไม่ตอบโดยบังเอิญชีวิตของนายจ่า และอีกข้อก็เกินความสามารถของจี่นี่ นายจ่าลองคิดดูดีๆ นะ ไม่ใช่คนทุกคนหรอกที่จะได้เจอจี่นี่ คนที่ถูกเลือกจะต้องเป็นคนที่มีเบื้องบนคัดสรรมาแล้วเท่านั้นว่าควรค่าต่อการช่วยเหลือ แต่นายจ่ากลับไม่เห็นค่าของจี่นี่เอาเสียเลย...น่าเสียดาย” เจ้ายักษ์ทอดถอนใจ “ไม่เป็นไรๆ จี่นี่จะให้เวลานายจ่าได้ใคร่ครวญต่อไปจี่นี่จะรอ”

มะลิทำเสียงที่ขื่นจมูก หมั่นไส้เจ้ายักษ์ที่ทำมาเป็นเทศนาราวกับเธอเป็นเด็กกอมมือโง่งง ก่อนเลี้ยวรถเข้าสู่เส้นทางสายหลักซึ่งมุ่งไปยังห้างสรรพสินค้าอันเป็นที่ตั้งของสตูดิโอโยคะ

“จี่นี่ไม่เข้าใจอยู่ดี ทำไมต้องเป็นจี่นี่คะ” มะลิถามหลังจากเงียบไปนาน

“ทำไมนายจ่าถึงเป็นผู้ถูกเลือกให้มาพบกับจี่นี่ล่ะเธอจ๊ะ”

“ค่ะ...ทำไม”

“วันหนึ่งนายจ๋าจะได้รู้เอง”

หญิงสาวเหลือบตามองเขา ขมวดคิ้วเมื่อเห็นรอยยิ้มอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมของเจ้ายักษ์ เขาขยิบตาให้ ผินหน้าไปทางหน้าต่าง ผีวปากเป็นเพลงโดยไม่สนใจเธออีก

มะลิทำหน้ามึน เธอว่าตัวเองไซ่คร้ายมากกว่าที่เป็นผู้ถูกเลือกจากเมืองบน...เมืองบนไหนก็ไม่รู้

หญิงสาวพ่นลมหายใจแรงๆ ทุ่มความสนใจให้แก่การขับรถเข้าห้างสรรพสินค้าใหญ่ยักษ์ใจกลางเมือง ตามปกติเธอเลือกที่จะนั่งรถไฟฟ้ามาเนื่องจากสะดวกกว่า แต่วันนี้มะลิขับรถ เพราะต้องมารับหลานชายที่โรงเรียนแทนกันเกราซึ่งติดงาน

เธอวนหาที่จอด แม้จะเป็นตอนเช้าซึ่งห้างยังไม่เปิด แต่ที่จอดในชั้นล่างๆ ก็เริ่มเต็มแล้ว เพราะมีรถของพนักงานจากหลายบริษัทซึ่งมาเข้าชั้นบนของห้างทำเป็นออฟฟิศ

“ตรงนั้นว่าง จอดเลยจ้ะ” ฉิ่งชี้ไปทางที่จอดรถทางขวามือติดประตูทางเข้าห้าง

ถึงไม่ชอบฉิ่ง แต่มะลิก็เริ่มเห็นข้อดีเล็กๆ น้อยๆ ของเขา เธอจอดรถเข้าช่องอย่างเรียบร้อย ดับเครื่องยนต์ ยังไม่หันเอื้อมมือไปหยิบยามแวกสี่สันดูจุดคาดใบแก้ม มันก็ลอบมาที่มือด้วยตนเอง ตามด้วยถุงผ้าดิบพิมพ์ข้อความว่า ‘May contain yoga clothes’ ซึ่งเธอใช้ใส่เสื้อผ้าที่จะเปลี่ยนหลังสอนโยคะเสร็จ

มะลิชะงัก ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นฝีมือของเจ้ายักษ์อีกเช่นเคย หญิงสาวกัดฟันกล่าวขอโทษ เขายิ้มกว้างรับ ลอยผ่านประตูออกมาจากรถ มะลิสังเกตเห็นเจ้ายักษ์มีเท้าเหมือนคนปกติ เพียงแต่ไม่ได้ยืนอยู่บนพื้น เขาลอยตามเธอมา

“นี่คุณจะไปด้วยเหรอ” มะลิหรีตถามอง

“แหงสิจ๊ะนายจ๋า เราถูกผูกติดกันไว้เนี่ย ออย่าสิมสิ”

“แล้วถ้าฉันเข้าห้องน้ำล่ะ” มะลิทำหน้าบึ้ง

“เหมม จินี่รู้หรือก่อนว่าอะไรเหมาะๆ หรือไม่เหมาะๆ”

“แน่นอน”

“สัญญาเลย” เจ้ายักษ์ยืนยื่นหน้าแนบ

มะลิก้าวเดินต่อ แต่ก็ต้องหยุดชะงักเมื่อนึกอะไรได้

“คนอื่นจะเห็นคุณมั๊ย” เธอเหลียวไปรอบๆ ดูว่ามีผู้คนอยู่แถวนี้หรือ

ไม่

“ไม่ มีแค่ นายจำคนเดียวเท่านั้นที่มองเห็นจินี่” เธออมยิ้ม

“แปลว่าถ้าใครมาเห็นฉันคุยกับคุณอย่างนี้ เขาก็จะคิดว่าฉันเป็นบ้า พุดคนเดียววังนหรือ”

“อาจเป็นได้” จินี่กล่าวด้วยเสียงกลั้วหัวเราะ

“จ้ะคุณก็ควรจะหายตัวไปสิ”

“ก็ได้ๆ ถ้านายจำต้องการใช้จินี่ก็แค่นี้สิ จินี่จะมาทันที” พุดจบ เจ้ายักษ์ก็หายตัวไป

มะลิค่อยโล่งอก แต่เธอยังไม่ทันได้เดินออกไปไหนพนักงานรักษาความปลอดภัยของห้างก็วิ่งกระหืดกระหอบมาพร้อมกับใบกัมโบกมือ

“คุณผู้หญิงครับ” ตรงนี้จอดไม่ได้ เป็นที่ของผู้บริหารระดับสูงครับ”

“อ้าว! แต่ผมมีป้ายอะไรบอกไว้เลยนี่คะ”

“มีสิครับ”

เขาเข้าไปยังขอบปูนกันที่จอดรถซึ่งอยู่ด้านหลังสุดติดกับท้ายรถ ก่อนจะไหวหน้า

“เฮ้ย! หายไปไหน”

รปภ. ก้มๆ งดยๆ ค้นหาป้ายพลาสติกกระปุกเขียนรถ ปรากฏว่ามันนอนสงบนิ่งอยู่ที่ห้องรถอีกคันซึ่งจอดอยู่ติดกัน

“หลงได้งว่ะ” รปภ. เกาหัวแกรกๆ

ทางตาของมะลิแลเห็นจินี่โผล่มาปิดปากหัวเราะอยู่แถวนั้น ชวนให้

นำสะกิดใจ

รถยนต์หรูหราคันหนึ่งแล่นปราดมาหยุดหน้ารถของเธอ รมภ. ลูกขนสีหน้าเหมือนจะหวาดหัวัน

“ช่วยแล้ว”

แม้เสียงของเขาค่อนข้างเบา แต่มะลิก็ได้ยิน รมภ. ตะเขี่ยให้ผู้ชายที่ลดกระจกข้างคนขับลงมา

“ท่านประธาน” ยิ้มของ รมภ. แท้งเหยี่ยวราวกับคนที่ทำคามผิดแล้วถูกจับได้

มะลิจ้องมองผู้ชายในรถยนต์คันหรู เขาน่าจะมีอายุประมาณสามสิบถึงสามสิบห้าปี ใบหน้าคมเข้ม ผิวคล้ำแดดจัด ผอมร่องทรงสั้น ดวงตาคมกริบ ริมฝีปากบางเฉียบดูเหมือนคนเจ้าระเบียบและเฉียบขาด ดูอย่างสายตาก็ตัวตมาทางเธอตอนหนีสิ ราวกับเธอทำอะไรผิด

“ขอประทานโทษครับ” คือ...เออ...พอดีว่า...คุณผู้หญิงมาจอดตรงนี้ ผมกำลังจะให้เธอเลื่อนรถครับท่าน”

ได้ยินคำพูดของ รมภ. แล้ว มะลิรีบปกป้องสิทธิ์ของตนเองทันที

“ฉันไม่ทราบคันอะไรที่เป็นที่จอดรถของผู้บริหาร บ้ายมันหลุด ตกกระเด็นไปใต้ท้องรถคันนั้น”

หญิงสาวบ่นุ่ยปากไปทางรถยนต์ซึ่งจอดอยู่ติดกัน ผู้ชายหน้าดูมองจาม ขณะที่พนักงานรักษาความปลอดภัยหน้าเจ็อนลง เพราะบ้ายในมือเป็นหลักฐานชั้นดี

“คะ...คือ...ผมไม่ทราบว่ามันหลุดได้ยังไงครับ ผมจะรีบติดมันกลับไปเดี๋ยวนี้แหละครับ...เอ่อ...แล้วคุณผู้หญิง...” เขาหันมาทางเธอด้วยสีหน้าซีดเซียวคล้ายจะเป็นลม

“คุณจะให้ฉันเลื่อนรถไปมั้ย” มะลิเริ่มสงสาร

“ไม่ต้องครับ”

น้ำเสียงเฉียบขาดดังมาจากคนที่อยู่ในรถ ผู้ชายหน้าดูจ้องมานิ่งๆ

“คุณเป็นลูกค้าของเรา ผมจะไปหาที่จอดใหม่เอง ขอโทษแทนพนักงานของผมด้วย”

เขาไม่พูดเปล่า แต่คอมพิวเตอร์ให้เธอ มะลิไม่รู้ว่าเป็นประธานบริษัทอะไรในตึกนี้ แต่อย่างน้อย ‘ท่านประธาน’ ก็มีจิตสำนึกของคณทํางานบริการ มะลิจึงยิ้มสุภาพตอบไป

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอขอบคุณค่ะ”

“ขอโทษคุณผู้หญิงด้วย” ชายหนุ่มสั่ง รมภ. ซึ่งรีบทำตามเจ้านายทันที

“ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

คนหน้าดูขี้ขี้ริมฝีปากเล็กน้อยคล้ายเขาพยายามจะยิ้ม ก่อนที่เขาจะปิดกระจก และขับรถออกไปโดยมีพนักงานรักษาความปลอดภัยวิ่งตาม “เขาเป็นคนดีใช้ได้ นายสั่งว่ามี ผู้บริหารที่ดีต้องมีเซอร์วิสมายด์อย่างนี้แหละ”

เสียงซึ่งดังขึ้นข้างตัวทำให้มะลิสะดุ้งโหยง

“จูนี่!”

เจ้ายักษ์ไม่ได้มองเธอ เขามองเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่ออกมาจากรถหรู ซึ่งได้ที่จอดไม่ไกลจากบริเวณนั้น

“หล่อเนอะ”

จูนี่ทอดถอนใจ สายตาแสดงความชื่นชมอย่างไม่ปิดบัง และเหมือนจะมีความภูมิใจฉายชัดอยู่ในนั้นเสียด้วย

อย่าบอกนะว่าจูนี่ชอบผู้ชายด้วยกันเหมือนอภิรักษ์ มะลิเลิกคิดขึ้นมองท่าทางปลาบปล้ำของเจ้ายักษ์ เธอเบนสายตาลับไปยังผู้ชายหน้าดูเพื่อดูให้ชัดๆ ว่าเขาหล่อขนาดนั้นเชียวหรือ

ท่านประธานหนุ่มมองเธออยู่ก่อนแล้ว

มะลิสะดุ้งเมื่อสบตาตุๆ คุณั้น เธอกระชับกระเป่าสะพาย รีบก้มหน้า

เดินเข้าไปในห้างสรรพสินค้า

ไม่รู้ว่าอุปาทานหรือไม่ว่าหญิงสาวยังคงรู้สึกว่ามี ดวงตาที่มดอมยังมอง
ตามมา

แต่ที่แน่ๆ เธอได้ยินเสียงหัวเราะของจีนี่ดังลอยลมมาจากข้างหลัง

CSOBYA

มะลิซ่าเลื่องมอญเจ้ายัยก็ขี้ซึ่งลอยไปราวไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ด้วย
ท่าทางตื่นตาตื่นใจ

หัวห้างสรรพสินค้าได้รับการตกแต่งให้เข้ากับเทศกาลวาเลนไทน์ซึ่ง
จะมาถึงในอีกไม่กี่วันนี้ บนเพดานจึงมีหัวใจสีแดงและชมพูร้อยเป็นเส้นยาว
ดัดๆ กันจนละลานตา เทรกด้วยตุ๊กตากลามเทพน้อย ขณะที่จกมทางเดินมี
ซุ้มดอกกุหลาบ หัวใจ และกลามเทพซึ่งจัดให้สอดคล้องกันกับการตกแต่งบน
เพดาน

ยิ่งเห็นบรรยากาศวันแห่งความรัก หญิงสาวก็ยิ่งปวดแปลบที่หัวใจ
เธอเดินผ่านลานกว้างกลางห้างซึ่งมีการจัดแสดงซุ้มลูกโป่งแฟนซี มีการนำ
ลูกโป่งมาเรียงต่อกันเป็นรูปต่างๆ อย่างน่าทึ่ง

มะลิไม่รู้สึกรึทึ่ง หญิงสาวก็ตรึมฝิปากด้วยความขอกแสดง เธอเคย
รอดอยวันวาเลนไทน์ เคยรักการตกแต่งห้างตามเทศกาลต่างๆ ทว่าตอนนี้
เธอเกลียดมัน

วันแห่งความรักไม่มีความสำคัญอีกแล้ว ความรักได้หลุดลอยไป

ตลอดกาล และเธอก็อยากร้องไห้ขึ้นมาใหม่

“ฮัลโหล มาย วันเดอร์แลนด์ ดินแดนแห่งความฝัน แต่มันเป็นความจริง!”

น้ำเสียงที่นักร้องของจีนี่เรียกหญิงสาวให้แหงนมองตามไปยังชั้นลอยของห้างสรรพสินค้า ซึ่งมีสวนสนุก ‘วันเดอร์แลนด์’ ก่อตั้งขึ้นพร้อมกับการสร้างห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ตั้งแต่ตอนที่มะลิยังไม่เกิด มันผ่านการบูรณะปรับปรุงอยู่เรื่อยๆ ทำให้วันเดอร์แลนด์ยังเป็นสวนสนุกใจกลางกรุงที่ครองใจคนทุกรุ่น รวมถึงชาวต่างชาติ

“ว้าว! น่ารักจังเลย”

เจ้ายักษ์บินลวดเลี้ยวจากริมชั้นสวนสนุกมายังเพดานเหนือลานแสดงลูกโป่ง เขาลอยวนรอบลูกโป่งสีแดงซึ่งเรียงต่อกันเป็นตัวกามเทพน้อยเหนียวคันทัน พร้อมจะยิงศรรักให้ปักอกหนุ่มสาวสักคู่หนึ่ง รอบๆ มีลูกโป่งสีชมพูเรียงเป็นกรอบหัวใจขนาดยักษ์ ด้านบนซ้ายของหัวใจมีทางลูกศรทำจากลูกโป่งสีเขียวโผล่ออกมา ขณะที่หัวลูกศรแหลมๆ พุ่งลงมาตรงด้านล่างทางขวามือของหัวใจ

มะลิเบะปาก เสิร์หน้าเดินต่อพร้อมกับคิดอย่างคับแค้นใจว่า หากกามเทพมีจริง เธอก็อยากจ่อว่าเขาว่าเหตุใดจึงกลั่นแกล้งให้เธอหลงรัก หัดสรวง แล้วก็ถูกชายหนุ่มหักอกอย่างน่าซึ้งใจที่สุด

ถ้าได้ใจอกามเทพตัวเป็นๆ มะลิลัญญาว่าจะหักคันทันศรบ้าง นั่นด้วยมือของตัวเอง และเด็ดปีกกามเทพทิ้ง ไม่ให้มายุ่งกับหัวใจของเธออีกเลย!

หญิงสาวเร่งฝีเท้า มุ่งหน้าไปยังสตูดิโอโยคะที่เธอทำงาน เพื่อจะได้ไม่ต้องทนเห็นเจ้ากามเทพตัวร้ายนั้นอีก แต่ทันทีที่เธอเดินไปถึงสตูดิโอ ดวงตากกลมแป๋วของกามเทพในภาพการ์ตูนบนบานประตูกะจกก็จ้องเผ็งมาที่เธอ

“ยี้! อะไรรักใคร่ปิดๆ น่ารำคาญ”

“พาลนี่นา” เสียงกั๊กหัวเราะของจีนี่ดังขึ้นจากข้างหลัง

มะลิสะดุ้ง “อย่าโผล่มาแบบนี้อีกได้มั๊ยจีนี่ ฉันทกใจหมด”

“ขวัญอ่อนจริงนะนายจ๋า” จินนี่ยิ้มล้อ

“คุณมาจากไหนก็กลับไปทางนั้นเลย!”

หญิงสาวแว้ดใส่ จังหวะเดียวกับที่นักเรียนสองคนเดินมาพอดี ทั้งสองหันมองกันเล็กน้อย ก่อนจะจ้องมาที่มะลิด้วยความฉงน

“เอ้อ...ขอโทษค่ะ มะลิไม่ได้ว่าพวกคุณนะค่ะ มะ...เอ้อ...พูดคนเดียว” มะลิกระพุ่มมือไหว้พร้อมกับยิ้มเพื่อนๆ

“ไม่เป็นไรค่ะครุ” นักเรียนคนหนึ่งกล่าวพลางมองมาด้วยสายตาแปลกๆ

“ครุมะลิสบายดีไหมค่ะ” อีกคนถามด้วยสีหน้าห่วงใย

“สบายดีค่ะ...เอ้อ...เข้าไปข้างในกันเถอะค่ะ”

มะลิลุกujukเปิดประตูเชื้อเชิญนักเรียน ไม่ลืมที่จะทิ้งตาใส่จินนี่ซึ่งหัวเราะอหายอยู่แถวนั้น

“ไป-ให้-พ้น!” หญิงสาวพูดเสียงล่อดไร้พิน

จินนี่หัวเราะและหายวับไป

เจ้ายักซ์ไม่มาปรากฏตัวให้มะลิเห็นอีกเลย หญิงสาวจึงสอนได้อย่างราบรื่นถึงสองคลาสจนเวลาพักกลางวัน เธอออกมาจับประทานอาหารกับอภิรักษ์ในร้านอาหารไทยที่อยู่บริเวณชั้นหนึ่ง มองออกไปเห็นถนนใหญ่

“ได้เรื่องแล้วละเธอ” ชายหนุ่มกล่าวพลางตักน้ำยาบักซีได้ราคาบนเส้นขนมจีนจนชุ่ม

“เรื่องอะไร” มะลิเต็ดใบแฉงนจากก้านอย่างบรรจง

“ก็เรื่องอี๋นังชะนีปริศนาของไอ้ทัดสำรวจบ่วงนรกนะลิ” เขาคลุกขนมจีนด้วยท่าทางกระแทกกระทั้นพองๆ กับน้ำเสียว

“เธอรู้แล้วหรือว่าเป็นใคร” หญิงสาวชะงักมือ

“ก็ไม่เชิงหรอก จินนี่แค่ว่าหล่อนเป็นพวกไฮโซ แต่จะไฮโซให้ฮิ้วแค่ไหนเมีย จินขอเวลาสืบอีกนิดนะ”

“บางทีฉันก็ไม่แน่ใจว่าควรจะรู้ดีรีเปล่า”

มะลิเตี๋ยเบ้แมงลักต่อด้วยท่าทางซังกะตายกว่าเดิม เธอกลัวจะรู้ความจริงว่าผู้หญิงคนนั้นดีเกินกว่าตนทุกด้าน จึงเอาชนะใจให้ตลกรวงและแย่งเขาไปได้ เจ้าหล่อนคงอยู่ในมาตรฐานสูงส่งเดียวกันกับเขานั้นแหละ ซึ่งเธอคงจะดีออกว่ามาก

“ยายกำนยาวเอ๊ย เราควรจะรู้ไว้ลึยยะว่าใคร คือศัตรูของเรา และอีชะนี่แบบไหนที่อยู่ใ้มาตรฐาน มอก. ท่าเหวของไอ้ซัทซ์”

“เขาคงรวยและดังกว่าฉันมั้ง ที่แน่ๆ คงเซิร์ซซาชื่อในอินเทอร์เน็ทได้” มะลิประซด

“ต่อให้ฉันนั้นมันดังกว่าหรือรวยกว่าเธอ มันก็ได้รับความช่วยแทนเธอไปแล้ว คนอย่างไอ้ซัทซ์มันไม่รักใคร่จริงหรอก มันรักแต่ตัวของมันเองเท่านั้นแหละ” อภิรภัษย์ยิ้มเยาะ ก่อนจะตักขนมเงินเข้าปากคำโต

นั้นไม่ช่วยให้มะลิรู้สึกดีขึ้นเลย เธอมองจานขนมเงินอย่างเื่องซืม

“เอ๊ย ไม่เอา ไม่เซิร์ซซา เธอเป็นคนสวยทั้งจิตใจและใบหน้า แม้จะเป็นชะนีไม่มีนม แต่มันถูกทดแทนด้วยจิตใจอันงดงามตั้งเทพิดาออโรรามาคูติ ถ้าฉันเป็นผู้ชาย ฉันจะจีบหล่อน อู๊ย! แค่ว่าพูดว่าจะจีบชะนี ฉันนี่ขมปากเลย แต่เอาเป็นว่าในบรรดาชะนีทั้งหมดในโลกนี้ เธอคือชะนีที่ฉันเลือกแล้วว่าคู่ควรกับฉัน ถ้าฉันเป็นผู้ชาย”

“ขอบใจ”

“อู๊ย! ทำหน้าดีใจหนอยลึยยะ ฉันอุตส่าห์ลดตัวลงมาจิ้นกับหล่อนเลยนะยยะ”

เสียงฮือฮาดังขึ้นจากข้างนอกร้าน มีคนมากมายวิ่งกรูผ่านไป

“เอ๊ะ! มีอะไรกันนะ” อภิรภัษย์หันมองเล็กลัก

“งานอีเวนต์รีเปล่า”

“ฉันไม่เห็นประกาศว่าจะมีงานอะไรวันนี้เลยนะ”

“เอ...หรือว่า...มีใครมาตายอีก!”

ครูโยคะสาวสบตาเพื่อนพร้อมกับกลืนน้ำลายด้วยความสยดสยอง อภิรักษียกมือขึ้นทาบอก ทำหน้าเหยเก เลี้ยงวิ๊ววิ๊วของสาวๆ อีกกลุ่มตั้งขึ้น ก่อนพวกเธอทั้งหลายจะวิ่งผ่านไป

“ฉันว่านั่นมันเป็นกิริยาแสดงความระริกกระริ้วของชะนีเวลาเจอผู้ชายงานดีที่พวกหล่อนหมยปองมากกว่านะยะ”

อภิรักษียูติไม่หันขาดคำ ทหญิงสาวคนหนึ่งก็เอ่ยเร่งรัดเพื่อนที่วิ่งอยู่จริงท้าย

“เร็วสิ เดี่ยวพิชชีย์หายไปหรอก”

“ซัไหนวะ ว๊าย! อย่าบอกนะว่าไอ้พิชช มอก. ไอ้มัน้มาก-ไอ้อวดรวย-ไอ้กล้วยเน่า อูย!”

“ช่างมันเหอะ”

“ช่างมันไม่ได้ค่ะ เราต้องรู้ว่ามันมีมากี่ใคร และอីชะนีตัวไหนเป็นคัตูรุษของเรา”

“ฉัน...ไม่อยากรู้...”

“แต่ฉันอยากรู้ ฉันไปตามเผือกดีกว่า รอดตรงนั้นะ อย่าเพิ่งให้ใครมาเก็บจานฉันล่ะ เดี่ยวฉันกลับมาใช้ต่อ”

ชายหนุ่มวิ่งออกไปโดยไม่รอฟังคำคัดค้านจากเธอ แม้อาการู้ แต่หญิงสาวก็ไม่แน่ใจว่าพร้อมเผชิญหน้าทัศนธรรวหรือไม่ จริงอยู่ที่เธอคิดถึงเขาแทบทุกลมหายใจ ทว่ายังทำใจไม่ได้ที่จะเห็นสายตาเย็นชาของคนที่เคยรักกัน

“ดีแล้วที่นายจำไม่ตามไปดู” จินนี่ไหล่ม่านั่งแทนที่เพื่อนรัก

มะลิสะตุงสุดตัว “เอาอีกแล้ว ตกใจหมด!”

“ขอโทษๆ จินนี่ใจร้อนมากไปหน่อย” เขาโบกไม้โบกมือ

หญิงสาวถลึงตาใส่ ไม่มีอารมณ์คุยด้วย เธอกลัวที่จะเจอทัศนธรรว แต่อีกใจก็เริ่มจะคัดค้านว่าอยากเห็นหน้าเขาอีกครั้ง

“ไอ้ที่เขาวิ่งไปดูกันนะ แพนแก่นายจำจริงๆ นายจำอาการู้ไหมว่าเขา

มากับใคร” จินี่ชะโงกหน้าเข้าไปใกล้

“ไม่ จินี่ไม่อยากรู้”

มะลิไม่กล้าขยับปากมากนัก เพราะคนที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ หันมามองอย่างงงงวย ดูจากสีหน้ามีลัษณคมในของจินี่แล้ว มะลิก็พอจะเดาออกว่า หัตถ์ตรงมากับใคร มือที่จับซ้อนซ้อนม้วนสะท้าน

“ปากไม่ตรงกับใจ” จินี่ยิ้มเยาะ

“ฉันไม่อยากรู้จริงๆ” หญิงสาวย้ำเสียงห้วน

“แน่ใจแล้ว” เจ้ายักษ์ลอยหน้าลอยตา

อเมริกันวงกลับมานั่งตรงที่เดิม ซ้อนทับเจ้ายักษ์ จินี่ก็ต้องลอยขึ้นไปอยู่เหนือศีรษะของเขา

“เธอ... ใช้ได้หัตถ์จริงๆ ด้วยแหละ เธออยากรู้ไหมว่ามันมากับใคร”

“อะฮ้า อยากรู้ไหมๆ” จินี่ทำเสียงเล็กเสียงน้อยล้อเลียน

“ไม่อยากรู้!” หญิงสาวตะโกน

ทุกคนในร้านหันมามองเป็นตาเดียว ขณะที่อเมริกันผงะ และยกมือทาบอก

“แกไม่อยากรู้ ก็ไม่เห็นต้องมาตวาดฉันเลยนี่ยะ”

“ฉันไม่ได้ตวาดเธอ ฉันพูดกับ...” มะลิตัวตลายตาไปทางจินี่ซึ่ง

ปิดปากหัวเราะอยู่ด้านหลังของอเมริกัน

“พูดกับใคร” ชายหนุ่มเหลียวหลังมองตามสายตาทหญิงสาว

“ฉัน... พูดคนเดียว”

“พูดคนเดียว? นี่แกเสียใจจนเสียสติไปแล้วหรือ ไหวมั๊ยบายมะ”

อเมริกันยื่นหลังมือมาอังหน้าผากของหญิงสาว

“ไหว ฉันยังมีสติครบอยู่เหมือนเดิมแหละ ขอโทษนะเอ้อะเออ”

“ไม่ต้องมาขอโทษฉันหรอก ฉันกลัวเธอเป็นบ้าไปมากกว่า แน่ใจนะว่าเธอโอเคจริงๆ”

“แน่ใจสิ” หญิงสาวพยักหน้า โลงอกที่จินี่หายไปแล้ว

อเมริกันจ้องหน้ามะลิอย่างสำรวจให้แน่ใจ ก่อนจะก้มหน้าคลุกขนมจีนอีกครั้ง

“ฉันเรากินต่อเหอะ ขนมจีนอีตหมดแล้วนี่”

“ห้ช้มากับใคร” มะลิลอดถามไม่ได้

“เธออย่ารู้เลย ไร้สาระ” เพื่อนรักตักอาหารเข้าปากโดยไม่มองหน้า

“เขามากับแฟนใหม่ใช่ไหม”

ชายหนุ่มสบตาเธอ แล้วถอนหายใจ

“อือ” เขาพยักหน้า

“สวยมั๊ย”

“จึ้งๆ แหละ”

“เขาเป็นใคร”

“ก็...แค่ชะนีนางหนึ่ง ฉันไม่รู้จักนางหรอก ช่างมันเหอะ เราริบกินกันดีกว่า แล้วไปดูชุดโยคะกัน เมื่อวานฉันเห็นเขาติดป้ายเซลส์ตั้งสามสิบถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์เสียวะ เธอน่าจะสนใจมาสักคู่กันสักชุดสองชุด แล้วไปหาที่ถ้ายูปรูปเก่าๆ ด้วยกัน ดีมั๊ย ชุดใหม่สีสดใสน่าแล้วจิตใจจะได้สดชื่น เธอก็รู้ นี่ ทางแกงโยคะตัวใหม่คือพลังใจที่แท้ทรู”

เพื่อนรักสาธยายถึงเสื้อผ้าที่เธอเห็นในร้านต่อไปอีกนาน มะลิจึงไม่กล้าถามเขาเรื่องผู้หญิงคนใหม่ของหัตสรวง เพราะคาดว่าคำตอบคงทำให้เธอหดหู่ยิ่งกว่าเดิม

ทางแกงโยคะสวยๆ ช่วยคลายความหดหู่ของมะลิลงได้เล็กน้อย หญิงสาวและเพื่อนรักต่างได้ ‘เครื่องแบบ’ ใหม่ติดมือมาคนละหลายตัว

ทั้งสองเดินผ่านลานจัดแสดงชุดลูกโป่งแฟนซี มะลิเบะปากใส่ลูกโป่งที่ทำเป็นรูปกามเทพองค์เดียวกับที่เห็นเมื่อเช้า แล้วเมินหน้าไปทางอื่นด้วยความชิงชัง

เสียงฮือฮาดังขึ้นจากกลุ่มคนที่ยืนมองอะไรสักอย่างอยู่ ส่วนใหญ่เป็น

เสียงของผู้หญิง

“เธอทำอะไรกัน” มะลิชะเง้อมอง

“ลูกโป่งแปลกๆ มั้ง เรารีบไปกินเถอะ”

อภีร์กษัตริย์คว้ามือเธอห่มบ ลากให้เดินตามด้วยท่าทางมีพิรุณ มะลิเพ่งมองฝ่ากำแพงมนุษย์ เธอเห็นหญิงสาวหน้าจิ้มลิ้มคนหนึ่งยืนอยู่กลางวง

“เรีวดี” อภีร์กษัตริย์จุดมือเธอ

มะลิก้าวตาม แต่ทันใดนั้นสาวๆ ซึ่งอยู่กลางวงก็พร้อมใจกันประสานเสียง

“พี่ชู้ลู้ๆ พี่ชู้ลู้ตาย พี่ชู้ไว้ลาย ลู้ตายพี่ชู้!”

เธอหยุดทักโดยอัตโนมัติ หันกลับไปมองตรงกลางวงล้อมอีกครั้ง ได้ยินเสียงสบถของอภีร์กษัตริย์

เลือดในกายของมะลิแทบจับกันเป็นหัวแข็งเมื่อเห็นว่าข้างๆ หญิงสาวคนนั้น คือผู้ชายซึ่งเธอรู้จักดี

มะลิก้าวเข้าไปใกล้พวกเขาอย่างลึมดัว ไม่สนใจเสียงห้ามของอภีร์กษัตริย์ หญิงสาวหยุดยืนตรงแถวหลังสุดของบรรดาไทยมุง

ทัศนสว่างถือกุหลาบสีแดงกำมะหยี่ช่อใหญ่ ซึ่งเขาไม่เคยให้เธอด้วยซ้ำ ด้วยเหตุผลว่ามีราคาแพงและไร้ประโยชน์ ทว่าตอนนี้พระเอกหนุ่มกอดมันไว้ด้วยความทะนุถนอม ดวงตาหวานยิ้มจ้องมองหญิงสาวที่ยืนประจันหน้ากับเขา ก่อนจะคุกเข่าลงข้างหนึ่ง ยื่นช่อกุหลาบ

“น้องข้าวครับ วันวาเลนไทน์ที่จะมาถึง พี่ติดงาน ทั้งที่อยากอยู่กับน้องข้าวใจจะขาด วันนี้พี่เลยนัดน้องข้าวมาเพื่อจะบอกว่า มาเป็นแฟนกันเถอะนะครับ”

ชายหนุ่มยื่นช่อกุหลาบไม่ให้เจ้าหล่อนท่ามกลางเสียงกรี๊ดของแฟนคลับ เจ้าของชื่อ ‘ข้าว’ ยิ้มอย่างเอียงอาย แต่ยังไม่ยอมรับช่อกุหลาบไป ไทยมุงจึงส่งเสียงเชียร์

“รับเลยๆๆ”

ที่ตสรวมมองเจ้าหลอนด้วยสายตาแว้ววอย่างที่มีละติเคยเห็นเขาใช้
มองตนเพียงผู้เดียว เธอเจ็บไปทั้งหัวใจประหนึ่งว่ามีใครเอามือมากระซวก
ตรงกลางอก

หญิงสาวกุมหน้าอกข้างซ้าย น้ำตาเอ่อขึ้น เธอหันหลังหนี ได้ยินเสียง
คนปรบมือและร้องไห้โย แสดงความยินดี ไม่ต้องดู ละติก็รู้ว่าคำตอบของ
ผู้หญิงคนนั้นคืออะไร

เธอวิ่งออกมา แต่ชนเข้ากับใครคนหนึ่งจนตัวเองกระเด็น เกือบ
ล้ม แต่มือแข็งแกร่งมาช่วยจับยึดร่างเธอไว้

ดวงตาคมกริบคู่เดียวกับที่ละติเห็นเมื่อเข้าจ้องมองมา เขาคือท่าน
ประธานหน้าเข้มคนนั้น

“ขอโทษค่ะ” หญิงสาวสะบัดหน้าหนี “ไม่ต้องการให้ใครเห็นน้ำตาที่
หยาดไหลลงมาอาบแก้ม

เขาไม่ปล่อย แถมยังนิ่วหน้า จ้องเอาๆ ละติจึงถลึงตาใส่พร้อมกับขึ้น
ตัวออก

วินาทีที่เธอขยับตัว ร่างใหญ่โตของจิ้งก็ปรากฏขึ้นทางด้านหลังของ
ชายหนุ่ม เขายับหัวเหมือนตอนที่เสกคาถาอะไรสักอย่าง สีหน้าเต็มไปด้วย
ความเจ้าเล่ห์

ละลียนหัวคิว แหงนหน้ามองตามสายตาของจิ้ง

กามเทพตัวสีแดงเ็นกรอบลูกโป่งสีชมพูแกว่งไกวลวดสลึงที่ขึงมันไว้
จนขาดฝั่ง กามเทพร่วงลงมาพร้อมครรักในมือของเธอ!

ความสุขของครูสอนโยคะสาว ก็คือทัศนสรอง
แต่เขากลับตีบเธอลงสู่ขุมนรกจนไม่รู้ว่ชาตินี้จะพบความสุขได้อีกหรือไม่
มะลิหวั่นเกรงคำสาปอาถรรพ์ประจำตระกูลมาตลอด
แต่ในที่สุดมันก็ตกทอดมาถึงเธอจนได้...ไม่เคยมีใครได้สมหวังในความรัก
จนกระทั่งเธอได้พบกับยักษ์จี๋ในตะเกียง...เอ้อ...กระปุกหม้ออมสิน
ผู้มาพร้อมกับพรวิเศษสามข้อ และหน้าที่สำคัญ
ในการคืนความสุขให้แก่หญิงสาวและชายหนุ่มผู้เป็นอนาคตของเธอ

ความสุขเดียวของชื่อใจหนุ่มผู้มีปมในอดีต ก็คือมะลิ
“เราอาจเจอคนดีของเราแค่ครั้งเดียวในชีวิต เหมือนช้างเผือกหายาก”
อดินวางมือกลางศีรษะของเธอด้วยความเอ็นดู “ช้างเผือกของผม”

ทดลองอ่าน

24

สาระ ศึกษาศาสตร์
www.satapombooks.com
สำนักพิมพ์ในเครือสภาพรณิกส์

SPB

สภาพรณิกส์

หมวดนวนิยาย
ISBN 978-616-00-3316-4

9 786160 033164
มีจำหน่ายในรูปแบบ E-Book